

TẠP CHÍ THIẾU NHI

Tuổi Hoa

6

TUỔI HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

Số 65

NGÀY 15 THÁNG 3
1967

CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN

THƯ-KY TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN

QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Dồng, Saigon. Dãy nói : 20 316. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao nguyên Trung Phần 185 \$. Giá ủng hộ 200 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu để tên Trần-văn-Vũ.

Đọc trong số này :

Hoa hạnh-phúc	YÊN-LAM SƠN-TỬ	3
Tiếng chuông dưới đáy biển	TRƯỜNG-SƠN	9
Quê I	PHƯƠNG-VI	18
Tôi là sinh-viên (tranh)	VI-VI	22
Thần Chồi	TUYẾT-DUNG	28
Viết cho tuổi trăng tròn	Q.D.	32
Nửa đêm thức giấc	MẠC-ANH-THI	34
Tuổi Hoa lai lai	HOÀNG-ĐĂNG-CẤP	37
Ngày giỗ	NGUYỄN-THẾ-CHIÊU	40
Mảnh vườn của Bé	TRINH-CHI	44
Vườn Thơ Tuổi-Hoa	QUYÊN-DI	46

HOA HẠNH-PHÚC

HIỀN bước ra khỏi lớp thì nắng đã nhạt từ lúc nào rồi. Trên khung trời xanh chỉ còn lấm tấm những chấm sáng long lanh chực tắt. Con đường về chiều đen đúa và loang lổ. Thỉnh thoảng, Hiền lại gặp một vũng nước lầy lội do trận mưa hồi trưa còn đọng lại hay một đồng rác tanh hôi bên lề đường, khiến Hiền nhăn mặt khó chịu. Thành thị có nhiều khi cũng chả hơn gì thôn quê cả, trái lại còn gây thêm phiền phức cho cuộc sống nữa là đằng khác. Một chiếc xe hơi lướt qua, làm xao động vùng không khí, đem đến cho Hiền một cơn gió mát rượi. Hiền giơ chiếc cặp lên, che ngang tầm mắt để tránh một ngọn đèn xe chói lọi đang chiếu thẳng vào người và nhanh chân quẹo sang một ngõ hẻm. Vài căn nhà đầu xóm đã lên đèn. Những tia sáng yếu ớt hắt ra, khiến cái ngõ tối đầy nước trắng xóa lên. Bầu trời nhá nhem không đủ sức dlu ánh sáng vào tận nơi đây, dù là một tia sáng màu bệnh hoạn nữa. Còn cái hẻm nhỏ thì tối như một cái hang. Hiền càng đi

sâu vào, càng thấy lo sợ. Không phải Hiền lo sợ cái bóng tối đang đe dọa vì đã hằng bao nhiêu lần Hiền đi học về tối như thế này rồi kia mà; nhưng Hiền lo sợ cho cơn bệnh của bé Hòa nhiều hơn hết. Hồi trưa trước khi Hiền đi học, bé Hòa đã lên cơn sốt miên man, Hiền muốn nghỉ học, nhưng không được, vì chiều nay phải thi đệ nhị lục cá nguyệt.

Thấy vậy, thằng Lành — em Hiền — bảo :

— Chị cứ đi học đi, bé Hòa để em coi cho. Chị em mình ráng chịu đựng vài ngày nữa, rồi mẹ sẽ về chứ gì. Bất quá mẹ giận ba một chút rồi cũng nguôi, chứ hồng lẽ đi luôn, bỏ tội mình sao chị ?

Lời thằng Lành nghe bị thâm quá Hiền không cầm được nước mắt. Hiền nhớ lại sau trận cãi - cọ vì một lý - do nào đó chẳng rõ, cha mẹ Hiền đã giận nhau. Bà Tính ra đi, định bế theo bé Hoà, nhưng ba Hiền không cho viện

có để giữ lại. Nào ngờ, tự ái quá cao, mẹ Hiền quyết định ra đi bỏ lại bé Hòa mới lên một tuổi đã ba bốn hôm rồi. Còn ông Tính đi làm xa, cả tuần mới về một lần. Không ai chăm sóc, bé Hòa sinh ra bệnh. Nhứt là mấy hôm rày trời trở gió, Hiền và Lành phải vất vả tha / nhau săn sóc cẩn thận cho bé Hòa. May là Lành nó học buổi sáng, chiều ở nhà trông chừng bé Hòa được, còn sáng thì đã có Hiền, chứ không thì chắc có lẽ Hiền phải nghỉ học chứ biết làm sao hơn! Chỉ lúc này, chị em Hiền mới biết thương nhau hơn lúc nào hơn hết, chả bù với những lần gây - gở, hờn giận nhau lúc trước.

Gần tới nhà, Hiền đi chậm lại. Mái tường trước mặt Hiền thấp lè - tè che khuất ánh sáng từ trong căn nhà dờ ra, khiến căn nhà xơ - xác nằm trên khoảng đất tối không bằng bất - cứ cái quán nhỏ nào, dù là nhỏ nhất thành phố. Hiền bước lặn vào. Lành bỗng bé Hòa đứng tựa cửa thấy Hiền về, khuôn mặt thiếu - nảo ấy vụt tươi lên:

— Chị đã về! Sao trễ thế chị?

Cố giữ nụ cười trên môi, Hiền nhìn bé Hòa:

— Chị phải ghé nhà thuốc tây mua cho bé Hòa mấy viên thuốc và cho em cây kẹo này nè. Thôi ẵm bé Hòa vào trong đi đứng đây gió máy độc địa lắm!

Hiền đặt cặp xuống bàn, mở ra lấy trao cho Lành cây kẹo. Thả ig Lành sung sướng xé lớp giấy bọc bên ngoài, bóc một khoanh kẹo tròn màu xanh bỏ vào miệng. Nó gật gù:

— Ngon đấy. Chị ăn thử vài cục nghen chị.

Chẳng đợi Hiền kịp phản ứng,

Lành trút ra bàn tay hai viên kẹo đưa cho Hiền và hỏi:

— Bé Hòa ăn kẹo được không chị?

— Không được đâu. Em đưa nó cho chị bế, lo dọn cơm ăn đi.

Hiền bồng bé Hòa lên, trịu mền nhìn bé. Cặp mắt bé tròn và đen lay láy nằm dưới hàng mi cong vút, trông đẹp làm sao! Lại còn đôi môi nhỏ đỏ thắm, lâu lâu lại chép chép như khát sữa. Hiền đặt nhẹ bé lên chiếc võng gần đó, vừa đưa vừa cất giọng ru:

« Ầu ơ... Em ơi! em ngủ cho lâu... ơ... Mẹ em đi cấy ruộng sâu chưa về... ơ... Ầu ơ... »

Chẳng bao lâu, thằng nhỏ đã ngủ say. Hiền vội ra khép hờ cửa lại thì nghe có tiếng gọi nho nhỏ của Lành:

— Chị ơi, dọn xong rồi, xuống ăn chị.

— Ờ, để đó chị, em ăn trước đi.

Tuy nói thế, nhưng Hiền cũng xuống ngay. Bữa cơm đơn sơ, chỉ có một đĩa trứng chiên với vài miếng dưa mà thôi. Nồi cơm nửa sống nửa chín, Hiền không muốn trách em mình, vì Hiền thấy thương Lành khổ cực, đi học về phải coi sóc em, nấu cơm... Vả lại Lành cũng đâu biết nấu cơm nước gì, nhưng chẳng lẽ để chị mình về nấu cho ăn, nên nó đã tập làm quen với bếp núc. Một lát sau, bữa cơm đã tàn, Hiền phụ với Lành dọn dẹp xong xuôi, liền vội vã trở lên. Hiền bước tới nắm lấy dây võng định đưa.

— Ủa, sao lạ thế này? Lành ơi, lên đây xem, bé Hòa đâu mất rồi.

Lành giật mình chạy lên xem. Thôi,

đúng rồi, chỉ còn chiếc vớng không !
Lành nghe nghèn nghẹn ở cổ họng.
Nó bật khóc to. môi run run tím
nhợt, nhưng Hiền cố trấn tĩnh :

— Thôi nín đi, em thử qua hỏi
xem... thím Hai, chú Hùng với bà
Tur coi có ai bế nó không ?

Lành không nói gì cả, vụt chạy
nhanh ra cửa. Hiền cũng chạy theo
ra đến sân nghe ngóng. Một lúc,
Lành trở lại với vẻ mặt u buồn và
nhiều người. Nó lắc đầu thất vọng :

— Không có chị ạ. Bà Tur với
thím Hai không có ai bế bé Hòa
cả, còn bên chú thím Hùng thì thím
vừa đi vắng, chú không có ẵm nó.

Bà Tur chạy trở tới hốt hoảng la :

— Chèn đét ơi, cháu đề bé Hòa
ở đâu mà đến nỗi mất vậy ?

Hiền mếu máo, chưa kịp trả lời
thì thím Hai, chú Hùng đồ xô tới
dồn dập :

— Sao ? Bé Hòa mất rồi à ? Trời
ơi, sao cháu Hiền không coi nó ?

— Bây giờ phải tìm kiếm xem
sao, chứ đứng mãi như thế này có
nước chết được.

Mọi người lối xóm đều quay lại
trầm trồ :

— Ừ, phải đa. Chú Hùng nói
đúng đa. Thiệt thím Tánh nỡ bỏ con
cái như vậy mà đành lòng ra đi được,
hồng biết nói làm sao nữa à !

Rồi tất cả búa xua chạy ra đường.
Chị em Hiền ôm nhau khóc sụt
mướt. Căn nhà chỉ còn lại những tiếng
bàn tán lão-xào buồn bã đến khó thở.
Vài câu nói nhỏ như sắp loãng vào
không-gian :

— Biết đâu mà tìm, họa chẳng là
đi có bớt.

— Còn có bớt cái gì nữa ; chính
người ta vào đến nhà bắt đứa nhỏ
đi mà không hay thì còn đòi có với
trình cái quái gì !

Hiền nghe lòng quặn đau theo hai
hàng lệ đang chảy dài trên khuôn mặt
hốc-hác của mình. Lành ngược cặp
mắt đầy hy vọng nhìn Hiền, hỏi nhỏ :

— Chị, liệu có tìm được bé Hòa
không chị ?

Hiền mím môi, lắc đầu thương
hại. Đã bao nhiêu giả-thuyết được
đặt ra trong trí Hiền rồi, nhưng tất
cả đã bị hủy bỏ ngay sau khi vừa
thành hình. Có tiếng ai bước, Hiền
ngẩng ra :

— Có tìm được không chú Hùng ?

— Không được cháu ạ.

Người đàn ông tên Hùng hạ thấp
giọng :

— Thằng nhỏ trông dễ thương đáo
đề vậy mà bị bắt cóc mất đi. Đáng
tiếc thật !

Chú ta tiếp :

— Rồi khi ba cháu về, cháu sẽ nói
sao ? Rõ khờ !

Thấm-thờ đến độ mất hồn, Hiền
đáp trong tiếng khóc :

— Biết nói sao giờ chú !

Lành lau nước mắt, chen vào :

— Chắc ba cháu sẽ đánh chúng
cháu chết mất !

Chú Hùng âu-yếm nhưng cương
ngạnh :

— Đâu có được, tại anh chỉ bỏ bê con cái nên mới ra nông-nổ này, chứ có phải lỗi ở các cháu đâu! Thôi đừng có buồn nữa, ngày mai chú sẽ đánh điện tín cho ba cháu hay đề về lo tìm kiếm. Chú về nhen!

Chú Hùng quay lại nhìn hai chị em Hiền một lần nữa với vẻ trù mến chứa chan tình hàng xóm rồi chú ra về. Những bước chân lục lạo tìm kiếm cũng thưa dần. Sau một hồi nhón nháo lên, khu xóm lại trở về với cái yên lặng cổ hủ của nó. nhưng sự yên lặng bây giờ nặng nề như những đám mây đen đang vần vũ trên bầu trời không trăng sao kia. Hiền cúi xuống hỏi Lành!

— Em buồn ngủ chưa? Đi ngủ đi. Có lẽ trời sắp mưa nữa. Không biết bé Hòa giờ này ra sao nữa? Trời ơi, bé bệnh mà ai ác quá!

Lành gục đầu vào lòng chị thồn thức:

— Em nhớ bé Hòa quá! Chị nhớ không chị?

Hiền rùng mình vì một cơn gió lạnh, nhẹ nhẹ đáp:

— Nhớ sao không nhớ! Chị nhớ nhiều hơn em nữa kìa. Viên thuốc này chị chưa kịp cho bé uống thì.....

Ngừng lại vì quá xúc động suýt bật thành tiếng nấc, Hiền tiếp.

—.....Mới đây, chị còn bông bề, còn ru nó ngủ, còn nựng, còn hôn... mà bây giờ... Buồn quá phải không Lành?

Tiếng khóc đều và nhỏ kéo dài như tiếng than van của một loài chim

Đứa con gái mới mười mấy tuổi đầu và thằng con trai chưa quá mười đã bắt đầu biết khổ. Hai chị em Hiền không biết gì hơn là kể lể với nhau bằng nước mắt. Phải chi ba má Hiền thấy cảnh này mới thương chị em Hiền mà trở về. Tuy còn cha mẹ, nhưng trong những phút này, Hiền tưởng chừng như mồ côi chẳng bằng Bé Hòa đã bị bắt cóc mất rồi. Đổ lỗi cho cha mẹ ư? Hiền chẳng dám. Nhưng thực sự phải như thế.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, Hiền quên Lành đã ngủ thiếp trong lòng mình từ lúc nào rồi. Hiền đỡ Lành nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên rồi giảng mừng cho nó. Ánh sáng ở các nhà bên cạnh dần dần chìm mất. Hiền trông ra bầu trời cũng với vẻ lo lắng sợ sệt của lúc chiều đi học về. Bỗng chớp nhoáng lóe lên sáng rực một góc trời rồi đổ ụp mưa. Sấm sét nổ liên hồi. Gió gào lên, thổi tạt những hạt mưa vào người Hiền nghe lạnh buốt. Hiền đóng cửa, đem lại cho ngôi nhà một không khí ấm áp hơn. Mưa ngoài hiên như kim tuyến lấp lánh trên làn vải đen. Đã buồn, Hiền lại buồn thêm. Giấc ngủ chưa trở về được, dù bóng tối đã bao phủ lấy tất cả người Hiền. Bao nhiêu nỗi sợ sệt, thương nhớ nổi nhau chạy về tìm Hiền để hành hạ giấc ngủ. Mưa vẫn cứ rơi. Gió vẫn rít lên từng chập. Một giọng hát đơn độc nổi lên từ chiếc Radio bên hàng xóm:

«Không biết đêm nay vì sao tôi buồn?

Buồn vì trời mưa hay bão trong tim?...»

Nhịp điệu SLOW trầm và buồn lê thê. Tiếng nấc của Hiền vụt bật ra khỏi lồng ngực, bay lên cao, rồi thấp dần, thấp dần và chìm lắng trong lòng đêm mưa thanh vắng ..

* *

Ông Tính ngồi gục đầu lên băng xe phía trước, chốc chốc lại ngoi cổ nhìn ra đường với vẻ sốt ruột lắm. Người ta bắt gặp một đôi mắt u buồn nằm sâu trong hốc xương gò má, một vòng môi thâm đen khô héo hơn cả những cánh hoa tàn tạ nhất. Thoáng chốc, họ có thể lầm tưởng ông là một hạng ăn chơi đã cạn túi. Nhưng mặc kệ, cũng chẳng cần, ông chỉ biết cố bức điện tín này thôi — bức điện tín đã khiến ông phải bỏ dở công việc và cũng chính nó đã làm ông bấn loạn cả tinh thần. « Bé Hòa bị bắt cóc mất. Hãy về gấp ». Những hàng chữ ấy lại quay cuồng, nhảy múa như treu ghẹo trên cái đau khổ của một người cha mất con. Ông tức giận vò nát mảnh giấy, ném nhanh qua cửa xe. Cái tâm lý chung của con người là vậy. Hễ gặp được vật gì đó đem đến tin vui thì nâng niu, triu mến lắm, còn nếu nó mang tin buồn thì họ sẽ sinh ra oán giận, đập phá ngay dù vật ấy là vô tri vô giác đi nữa.

— Thưa ông, dừng ở đây hay đâu ạ?

Câu hỏi của người tài xế vụt vang lên làm ông Tính giật mình. Ông ngoác nhìn ra đường, rồi gật đầu !

— Vâng, ông làm ơn cho tôi xuống đây,

Chiếc xe chạy chậm chậm rồi ngừng hẳn. Ông Tính trả tiền xe. Xong, hối hả bước xuống ngay. Chiếc

« tắc xi » găm lên và biến mất trong đám bụi mờ đường xa. Ông cảm đầu rảo bước như trốn tránh một việc gì. Ánh nắng ban trưa vàng như lửa. Ông Tính vẫn bước đều, không buồn lau những giọt mồ hôi đang chảy đầm đìa trên trán, vì nước mắt ông không vội chậm đi thì mồ hôi có nghĩa lý gì. Đường tuy ngắn mà dài, nhưng rốt cuộc rồi ông cũng tới đích.

— Kìa ba về ! Bé Hòa bị người ta bắt cóc mất rồi ba ơi !

Hiền và Lành thấy ba về, mếu máo khóc. Ông Tính lặng lẽ nhìn hai con, không nói gì, chỉ khẽ thở dài. Cặp mắt ông lúc ấy long lanh một tình thương vô biên. Ông từ từ cúi xuống, xoa đầu Lành như nhủ :

— Tội nghiệp con tôi quá ! Thôi con qua mời chú Hùng sang đây gặp ba có chút việc cần.

Hiền lắng tai nghe ba lầm thầm một mình :

— Giờ chỉ còn hai đứa. Phải biết, mình đề cho bà bé thằng Hòa theo luôn thì đâu đến nỗi này...

Một tiếng tắc lười tiếc rẻ làm gián đoạn câu nói :

— ... Dù sao mình cũng phải đăng báo gọi bà về cho hay đề lo tìm kiếm thằng nhỏ và lo cho hai chị em con Hiền nữa. Thiệt !...

Ông Tính vội trông ra sân vì nghe có tiếng chân người đi lại :

— Kìa chú Hùng, tôi xin thành thật cảm ơn chú đã đánh điện tín cho tôi hay. Chú ngồi đây cho tôi nói chút chuyện.

Chú Hùng nhả- nhận :

— Dạ chẳng có chi, anh chờ bận tâm.

Ông Tính như không nghe thấy, cất giọng chán-nản :

— Chú biết không hồi má con Hiền ra đi, tôi tưởng bà chỉ đi vài ngày sẽ về, nên không gửi bé Hòa cho thím Hùng trông giùm mà yên lòng đi làm. Ngờ đâu bà đi luôn. Hiện giờ tôi buồn quá, chẳng biết phải giải quyết cách nào cho êm xuôi; tôi định nhờ chú và thím Hùng trông hai cháu Hiền và Lành, đầu tháng tôi sẽ gửi tiền về... Chẳng biết có được không? À, mà thím Hùng có nhà không, chú gọi...

Chú Hùng hơi bối rối, ngắt lời ông Tính :

— Ơ. Vợ tôi nó đi... thăm bà con từ chiều hôm qua lận.

— Thôi được. Chú có ý kiến gì giúp tôi không?

— Tôi nghĩ anh nên nhờ đăng báo gọi chỉ về cho hay bé Hòa mất, chừng đó hãy bàn cũng chẳng muộn.

Mắt ông Tính vụt sáng lên như vừa tìm được một cái gì. Ông làm một cử chỉ tán-thành :

— Vâng, tôi cũng nghĩ như chú vậy.

Hiền và Lành hết nhìn trân-trối ông Tính lại đến chú Hùng, rồi mỉm cười rưng rưng, quay lại nhìn nhau yên lặng.

Thế rồi hai hôm sau, bà Tính khẩn gọi trở về.

Hình như bà còn giận ông Tính nhiều lắm, nên không thèm nhìn

thẳng ông Tính. Khô khan nhất là tới bữa cơm, hai người không hề nói với nhau nửa lời. Bà Tính nuốt cơm mà nước mắt cứ tuôn trào. Tính mếu mủ vùng lên mạnh mẽ rồi thoát ra khỏi lòng bà bằng khoé mắt. Bà định ra đi vài hôm sẽ trở lại lên đem theo Bé Hòa. Nhưng bây giờ đã trễ, người ta đã bắt cóc nó trước bà. Bà liếc sang Hiền và Lành, lòng xót xa thương hại. Bà nghe hồi hận, muốn xin lỗi ông Tính để ở lại chăm sóc hai đứa trẻ. Được một chút, tự ái bỗng nổi dậy dập tắt sự hồi hận ấy ngay. Buổi ăn diễn ra ngắn ngủi và thật lạnh nhạt.

— Mẹ về ở luôn với chúng con, đừng đi nữa ghen mẹ.

Lành nói như van xin. Hiền chậm rãi góp vào :

— Thôi mẹ, đừng đi nữa mẹ ạ. Bé Hòa đã bị bắt mất đi vì gia đình thiếu bàn tay coi sóc. Phải chỉ có mẹ luôn bên bé...

Bà Tính thở nhẹ, ra chiều suy nghĩ. Bỗng Lành kêu lên :

— Mẹ ơi, ba gọi mẹ ra có việc gì kia!

Hiền đứng lại nhìn theo cái dáng gầy gầy của mẹ đang khuất dần sau tấm màn thưa, lòng lâng-lâng một niềm vui sướng và thương mến. Hiền ngồi xuống chiếc ghế con, lên nghe tiếng chú Hùng nói :

— Tôi chỉ là một người hàng xóm, thấy cảnh gia đình anh chị quá bề bộn : Nào vợ chồng xáo xáo với nhau, con bị bắt cóc mất, còn lại hai đứa trẻ không ai săn sóc, anh đi làm xa, chị không có ở nhà : nên tôi xin đề nghị như thế này : anh chị nên thuận thảo lại với nhau vì như anh chị đã

XEM TRANG 48

tiếng chuông dưới đáy biển

tiếp theo

CHƯƠNG XV

Các đường rầy Khôi vừa thấy giống như đường rầy ở mỏ than Nông-Sơn. Đó là những đường sắt song hàng hẹp bề ngang đặt sơ sài trên mặt đất. Các ngách hang nằm bên ngoài cửa hầm có thể là các bến nổi khi nước triều dâng cao. Nhưng các thuyền lớn không thể cập vào bến này được, vì lòng hang tuy khá rộng, song không đủ cho những thân thuyền dài soay chuyền.

Khôi đặt câu hỏi :

— Phải chăng đây là một thứ bến đề bốc hàng bằng các xuồng nhẹ ?

Lan nói :

— Tui sinh trưởng ở đây, và sống trên đảo này suốt thời thơ ấu, mà tui có thấy ai bốc hàng, dỡ hàng chi mô ? Thờ sản ở đây, ngoài cá mú, và dầu chàem ra không còn có gì để phải chuyên chở bằng những chiếc goòng trên đường này!

Khôi quả quyết :

— Chắc ở đây phải có một cái mỏ. Đúng rồi. Tiếng chuông mà chúng ta nghe âm u dưới lòng đất là tiếng chuông báo hiệu giờ làm ở dưới mỏ.

Việt vỗ tay lên trán :

— Nếu thế, năm người mà Việt thấy sáng nay là năm người thợ mỏ! Lan trầm ngâm nhắc lại:

— Một cái mỏ! Có thật những người trong trại đã xuống làm việc dưới hầm mỏ chẳng! Tại sao không ai nói gì đến cái mỏ đó cả?

Giả thuyết có một hầm mỏ giải thích được nhiều điều nghi ngờ, ví dụ như năm người sáng nay đã chui cửa hầm để xuống chỗ làm việc. Nhưng Việt vẫn không thể hiểu được tại sao họ xuống hầm mỏ mà lại phải lặn dưới biển, với bộ đồ thợ lặn. Hơn nữa, còn thầy Phong, nguyên nhân nào đưa thầy đến đây và hầu như bị cầm giữ trên đảo?

Đứng trên đường rầy, Khôi, Việt và Lan thì thầm bàn tán. Tiếng sóng vỗ ngoài ghềnh lấn át tiếng nói của họ. Khôi nói:

— Không hiểu họ đang khai thác mỏ gì ở đây nhỉ?

Lan tiếp:

— Và những ai làm việc ở đây? Ngoài ít dân trên đảo, tui chắc còn có nhiều người khác nữa mà anh Minh phải e dè. Còn thầy Phong, chẳng hiểu thầy ấy ra sao?

Khôi đưa tay lên gãi sau gáy, một thói quen của Khôi khi gặp điều bối rối, và ngắt ngang lời Lan:

— Tụi mình cứ đứng đây bàn tán mãi chẳng được tích sự gì cả. Tốt hơn hết ta nên tìm xem những cửa hầm này đưa tới đâu. Chỉ ngại là không biết có kịp không, vì nước triều đang lên và mực nước còn dâng cao hơn nữa.

Lan gật đầu:

— Đúng thế! Có thể lúc tụi mình đang mò mẫm trong đường hầm mà nước dâng lên thì tụi mình chẳng khác gì một lũ chuột mắc kẹt trong ống cống!

Khôi chỉ ngón nước của mực thủy triều hôm trước còn để dấu lại gần sát nóc hang:

— Nếu vậy, chúng ta rút lui chứ? Rõ ràng là mực nước sẽ ngập quá cửa hầm rồi.

Giọng Lan có vẻ gay gắt:

— Muốn thoát thì cũng đành vậy chứ biết rằng chứ! Nhưng tính sao đây? Xuống xuống ngồi đó chờ nước rút rồi ra hả?

Thực tình Khôi Việt không có ý định bỏ cuộc sớm như thế. Lời nói gay gắt của Lan làm hai anh em ái ngại. Mạo hiểm vào hang trong lúc

gặp điều kiện thuận lợi đã là can trường rồi. Nhưng nếu đi sâu vào các hầm mỏ trong hang đầy rẫy những nguy hiểm rình rập thì quả là liều mạng. Trong những trường hợp tương tự, nếu phải chú Triều Dương, chú sẽ khuyên : nên khôn ngoan chứ đừng liều lĩnh. Vì vậy Việt quay sang Lan phân trần :

— Chị cũng nhận thấy là nếu tụi mình tiến sâu hơn có thể bị mắc kẹt lắm chứ ? Bởi vậy đã tới đây mà có phải thoái lui thì cũng kè như bắt đắc dĩ...

Lan cướp lời :

— Theo tui thì cần phải khám phá ra những bí ẩn ở trong hang này và tìm cách cứu thầy Phong còn hơn là...

— Là sao chị ?

Lan đổi giọng. Nàng ôn tồn nói :

— Các cậu đừng tưởng là tui mạnh bạo chi mô. Tui cũng run lắm chớ. Nhưng tui tin chắc bọn mình chẳng đạt được kết quả nào hết nếu không tranh thủ thời gian, hành động kịp thời trước khi nước triều xuống. Trong trường hợp phải rút lui, chắc chắn chúng ta có thể tìm được chỗ ẩn náu để chờ nước rút. Chiếc xuồng của tụi mình đã được dẩu vào một chỗ kín đáo nên không sợ gì hết.

Khôi gật đầu. Hình như không còn cách nào hơn là tán thành ý kiến của Lan khi nàng bày tỏ ý kiến ấy một cách hết sức điềm tĩnh. Lan tiếp :

— Còn điều này nữa là không ai có thể vô đây vào giờ nước lớn, vì cửa hang đã bị ngập kín rồi. Muốn vô trong ni phải lợi dụng đúng lúc nước triều lên, như hồi chúng ta chèo vô mới được. Thường thường mực nước chỉ dâng tới ngạch hang này thôi. Ngách trên ít khi bị ngập.

Khôi nói :

— Chị nói cũng có lý. Cửa hang ngoài một khi đã ngập kín rồi thì chẳng ai vào đây được nữa. Còn chúng mình đã vào đây, đã thấy cái đường rầy này ăn thông vào trong hầm mà không xem xét cho tỏ tường, kè cũng ường công lắm.

Khôi gái gáy tiếp :

— Theo tôi, ta nên leo lên ngạch trên thì hơn, vì đứng dưới này dầm chân dưới nước khó chịu quá.

Ba người quay lại chỗ dẩu xuồng kiểm soát lần nữa cho chắc, rồi tìm cách leo lên. Điều cả ba người đều quan tâm là tìm kiếm tỉ mỉ xem hai ngạch hang này được dùng làm thứ bển bí mật để bốc dỡ món hàng gì ?

Nhưng muốn lên ngạch trên không thể bám vách hang leo lên được, nên sau một hồi bàn tán, ba người quyết định chui vào đường hầm vì chắc hai ngạch phải có lối ăn thông với nhau. Ánh nắng bên ngoài lọt qua các kẽ hở trên nóc hang lóe lên thứ ánh sáng mập mờ, đủ cho ba người nhìn được lối đi.

Tiến sâu thêm chút nữa, khoảng đường rầy có vẻ ít rì xét hơn. Đoán chừng chỗ này là nơi bốc dỡ hàng, ba người khom lưng tìm kiếm, nhưng chỉ thấy toàn sỏi đá, tuyệt nhiên không có một cục than hay miếng quặng nào.

Việt nói:

— Họ chuyên chở thứ gì mà không thấy vương vãi một dấu vết nào. Bí mật thật!

Lan nhún vai:

— Có thể là họ chẳng chuyên chở chi hết. Biết đâu khúc đường sắt này đã có sẵn từ lâu vậy thôi.

Khôi thúc dục:

— Mình cứ tiến vào xem sao. Đường hầm này dốc trở lên nên chắc ăn thông lên ngạch trên được.

Lan gật đầu:

— Đúng thế. Tui đã thấy thầy Phong và anh Minh xuất hiện trên đó.

Hầm tối om, nên phải chờ Khôi sửa soạn đèn bấm. Trước khi chui vào, ba người còn thận trọng nhìn về chỗ dấu xuống.

Lan chỉ tay nói:

— Coi kìa, chỗ chúng mình vừa đứng, ngập nước rồi.

Quả nhiên, mực nước dâng lên rất chóng đã vít kín hần cửa hang. Ba người lặng lẽ nhìn nhau, hồi hộp. Giờ phút này, kẻ như họ đã bị nước triều nhốt kín trong động. Trước hoàn cảnh đó cả ba đều cảm thấy hoảng sợ, nhưng cảnh tượng trước mắt, từng đợt nước sôi réo, cuộn cuộn từ ngoài tràn vào, làm họ sững sờ đứng ngẩn không chán mắt.

Khôi bật đèn:

— Chúng mình chui vào hầm thôi chứ?

Đúng lúc ấy, Việt chợt thấy ở giữa hang nổi lên một vật đen ngòm, loáng lóát. Anh chỉ tay kêu:

— Kìa! một con cá ông!

Con vật kỳ dị mà ba người chưa hề thấy nổi lưng lên trên mặt nước xoáy động nom giống như một con kinh ngư của biển cả.

Nó lừ lừ tiến về phía ba người đang đứng, và khi tới gần, nó lặn dần xuống. Lúc ấy ba người mới kịp nhận ra con vật đó chỉ là một chiếc tàu ngầm.

Người nhận ra điều ấy trước tiên là Khôi. Anh kêu:

— Không phải cá ông! Nó là một chiếc tàu! Một tiềm thủy đình!

Việt nói!

— Chắc nó đến lấy hàng!

Lan tiếp:

— Ừ hí, nó chờ đúng lúc nước triều lên cao, lên vô đây để khỏi ai trông thấy.

— Ô, có một nắp tàu vừa mở!

— Nguy rồi, tội mình trốn mau!

Cả ba phóng mình vào trong hầm, xô đẩy chệnh choạng trên đường sắt. Qua cơn hốt hoảng, ba người dừng lại. Khôi bật đèn, phía trước mặt, khúc đường rầy quẹo sang một ngách hầm khác và bên tay mặt có một khe hẹp mà Khôi đoán là lối lên tầng trên.

Khôi nói:

— Chúng mình tạm ngừng đây xem tình hình ra sao đã.

Lan phụ họa:

— Phải đấy. Đứng thử một chút cho đỡ mệt.

Việt băn khoăn:

— Sợ nước triều còn dâng lên tới đây nữa thì sao?

Việt vừa nói xong thì một tiếng động chát chúa vang lên phía sau lưng. Khôi quay phắt lại, rọi ánh đèn, kịp cho mọi người thấy một cánh cửa sắt nặng nề sập xuống.

Việt bàng hoàng kêu:

— Chết cha! Tội mình bị kẹt trong này rồi!

CHƯƠNG XVI

Lan lầm bầm:

— Cánh cửa này ngửa cho nước triều khỏi tràn vô trong hầm. Như vậy tội mình cũng đỡ lo được phần nào!

Việt lo lắng:

— Nhưng nó cũng bít luôn lối rút lui của tội mình!

Khôi cố giữ vẻ bình tĩnh.

— Mình sẽ tìm lối khác !

— Biết có lối nào khác không ? Lớ ngớ nhờ họ tóm được tui mình thì nguy !

Lan thản nhiên đáp :

— Rủi có lọt vào tay họ, tui cũng bắt cần. Thầy Phong cũng đang ở trường hợp đó.

Từ lúc cánh cửa sắt nặng nề sập xuống bít kín cửa hầm, bọn Khôi, Việt, và Lan không dám bàn tán mạnh dạn nữa. Ba người chỉ thì thào trao đổi ít lời đề trấn tĩnh nhau : vì ai cũng hiểu rằng họ đã bị kẹt trong hầm, và phân vân không biết nên đi theo con đường sắt, hay vào khe hẹp để lên tầng trên ?

Chiếc tàu vừa hiện ra giữa lòng hang đúng là một thủy đình rồi. Nhưng nó khác hẳn các loại tàu ngầm thường thấy, có thân dài như mình cá. Đây là một loại tàu ngầm nhỏ, thân ngắn, sườn phình tròn giống bình thù một con rùa khổng lồ, và hình như đặc biệt được dùng ở nơi chật hẹp cho dễ xoay trở. Việt tự hỏi : tại sao nó phải chờ nước triều lên để lặn sâu vào trong động. Chắc hẳn nó phải có một lý do bí mật nào. Lý do đó rất dễ hiểu :

Nó vừa cặp vào sát vách hang để chờ bốc hàng xuống ! Nhưng hàng gì ? Và do đâu chở tới ? Đứng trong đường hầm tối om, Việt không ngớt đặt ra nhiều câu hỏi. Thoạt đầu anh tưởng việc thầy giáo Phong mất tích đã là một việc quan trọng. Nhưng bây giờ trước sự xuất hiện đột ngột của chiếc tàu ngầm này, Việt lại thấy mình đứng trước một bí ẩn còn quan trọng hơn.

Anh nghĩ giá lúc nhận được tập tài liệu mật của Thầy Phong, anh và Khôi đem ngay về Phố Hội, thì có lẽ chú Triều Dương và các nhà chức trách đã có những biện pháp thích hợp cho các vấn đề rắc rối này. Nhưng bọn anh cũng không thể bỏ mặc Lan ở đây được. Lan đã giúp đỡ các anh, cùng phe với các anh; hơn nữa Lan lại sẵn sàng chịu đựng mọi gian nguy để mong cứu thoát anh nằng và thầy Phong thì Khôi Việt càng có bổn phận phải trợ nằng. Bây giờ việc đã lỡ rồi, chiếc xuống đã để lại ngoài kia, cửa hầm bị vít kín có than trách cũng là vô ích. Chỉ còn cách tiến tới, may ra còn cơ hội thoát ra được, hoặc hy vọng tìm gặp được Minh hay thầy Phong.

Việc trước nhất bọn Khôi Việt nhắm tới là men theo vách hầm đến cúi khe đá bên tay mặt mà cả bọn đều cho rằng đó là lối lên vách thứ hai. Nếu lên tới vách trên mà gặp trắc trở, chẳng hạn như đụng độ với người của chiếc tàu ngầm vừa xuất hiện thì sẽ lại rút xuống hầm để theo con đường sắt xem nó dẫn tới đâu.

Lối lên nhách trên thật khó nhọc. Khe chập chỉ vừa đủ lọt một người, có lúc phải chui qua một lỗ tối trơn trượt, có lúc lại phải trèo những bậc đá xoáy tròn ốc. Khôi trao cho Việt chiếc đèn bấm, và Việt tiến lên trước, vừa chiếu đèn trở lại cho Khôi và Lan theo sau. Chiếc ba lô Việt đeo sau lưng cứ bị vướng chạm vào các mô đá. Phía dưới, giọng Khôi lại luôn luôn nhắc nhở.

— Chậm chậm chứ ! Sao cậu đi nhanh thế ?

Việt phải ngừng lại từng chặng và đưa ánh đèn dò dẫm.

Sau khi lách qua khe đá. Việt thấy trước mặt hiện ra một hành lang có cầu thang. Anh thở phào :

— Ra tới chỗ rộng rồi. Chỗ này có một cầu thang.

Việt vừa dứt lời, chợt nghe có tiếng chân bước nặng nề đi xuống ! Việt khựng lại, ghé tai Lan bảo :

— Quay lại ! chị nói với Khôi quay lại mau !

Anh vừa thụt lui được vài bước Lan đã thì thào :

— Cậu Khôi hỏi tại sao rứa ?

Khôi vẫn có cái tật ấy ! Nhè lúc tình thế khẩn cấp mà bắt giải thích tại sao ! Việt bực mình đáp :

— Không cần hỏi lời thôi, chị cứ xô hẳn đi hộ tôi. Có người đang tới !

Việt cố khom người cho khỏi bị vướng mắc mà chiếc balô vẫn cứ như muốn cản anh lại. Phía sau có tiếng cấn nhằn của Khôi vì bị Lan xô đẩy. Nhịp chân của người lạ vẫn đều đặn bước xuống, không nhanh không chậm. Hẳn chưa biết có bọn Khôi Việt ở đây, nhưng chầy kíp hẳn cũng khám phá ra. Việt lui tới một khoảng khá rộng, vừa đủ cho anh xoay người lại. Từ lúc quay lui, Việt không dám bấm đèn nữa. Anh sờ soạng lần theo vách đá, và càng hấp tấp anh càng lúng túng thêm. Chiếc balô của Việt vướng quai vào một móc đá kéo dè lên đầu Việt.

Đúng lúc ấy, tiếng chân người đã xuống hết bậc thang. Có ánh đèn lướt qua chỗ Việt vừa nhô lên khi nãy và khi nghe tiếng động rên thụt lại. Hoàng hốt Việt mất hết bình tĩnh. Anh giật mạnh chiếc balô làm nó tuột qua đầu và cũng đồng thời vật anh ngã ngửa. Ánh đèn bên trên tiếp tục di động lại gần. Việt vùng lên, bỏ chạy.

Thoát khỏi khe đá, Việt gặp lại Khôi và Lan đứng đợi. Họ rồn rập hỏi :

— Có chuyện chi rứa ?

— Cậu nghe ngóng ra sao ?

— Còn chiếc «sắc» đâu ?

— Rơi mất rồi hả !

Khôi dăng lại cây đèn. Việt hồn hồn nói :

— Mau lên ! Có người đang soi đèn đi xuống. Tụi mình chỉ còn cách chuồn theo lối đường sắt thôi.

Đầu kia, trong khe tối vẳng lên tiếng nói của một người đàn ông. Hẳn câu nhàu bằng giọng nói ngoại lai khó hiểu

Việt thì thầm.

— Hẳn thấy rồi. Chắc hẳn vấp phải chiếc balô. Thôi, chuồn mau đi !
Cả ba người hấp tấp bỏ chạy. Khôi nói :

— Năm lấy nhau cho khỏi lạc ! Mình cần phải tới khúc quẹo của đường sắt trong khi gã kia còn mãi ngắm chiếc balô của Việt !

Việt chống chế :

— Tớ có muốn thế đâu ! Tại các quai nó mắc vào đá đấy chứ !

Lan nói :

— Dĩ nhiên rồi ! Cũng như nó đã làm khốn đốn cậu ngoài hàng rào kẽm gai bữa gặp tui đó tề ! Mấy cậu con trai ưa đeo sắc trên vai lắm. Làm như hễ đi đâu là phải mang theo đủ thứ !

Tới khúc quẹo của đường sắt, Khôi bật đèn, nhưng cần thận che bớt ánh sáng. Chỗ đó là nơi tiếp giáp của nhiều đường ăn thông vào các cửa hầm khác. Có lẽ đây là những đường hầm đi sâu xuống dưới lòng mỏ. Còn đang phân vân chưa biết chọn ngã nào thì ánh đèn của gã đàn ông đã tiến tới phía sau. Hẳn đã thấy chiếc balô nên đang lưng kiểm bọn Khôi Việt.

Khôi tắt phụt ánh điện, kéo cả bọn vào một đường hầm gần nhất. Bước chân của ba người vang lên trong đường hầm. Thỉnh thoảng họ dừng lại vì nghe như có tiếng sóng gió gầm thét đầu đây. Chẳng biết đó là tiếng sóng vỗ hay tiếng gió lùa vào các cửa hầm tạo nên thứ âm thanh u trầm, hun hút ? Chạy quanh co một lúc khá lâu, ba người thấy yên tâm hơn vì có cảm tưởng như đã làm gã đàn ông lạc hướng không còn biết ngã nào đuổi theo.

Lan bỗng nói :

— Từ này giờ tụi mình chạy cuống lên, chẳng hiểu đâu với đâu cả.

Nhận xét của Lan thật đúng. Ba người như bị lạc vào một hang động đầy ngõ ngách và văng bóng người.

Ánh đèn lại được chiếu sáng, cả bọn lần bước đến một khúc đường sắt chia làm ba ngã. Phía trên đầu, những giây điện cao áp chằng chịt trên

vòm đá Việt trầm nghĩ: Không biết những dây điện này dùng làm gì? Có còn được dùng nữa không? Mà sao có vẻ hoang vắng thế?

Khôi đứng trên đường rầy chột lên tiếng:

— Tội mình mạo hiểm vào đây cũng khá xa rồi. Có lẽ nên tìm lối chuồn ra thôi.

Việt đáp:

— Đã chắc gì tìm được lối mà ra chứ!

Bỗng có tiếng kim khí rít lên ken két, tiếp theo là tiếng rú đau đớn của Khôi:

— Ối cha! chân tôi bị kẹt rồi. Chiếu đèn mau!

Lan rọi ánh đèn vào Khôi đang múa may trên đường sắt:

— Chết, sao thế?

Khôi rên rỉ:

— Chị không thấy một chân tôi bị kẹt vào đường rầy đó sao?
Còn hỏi!

Lan vùng nói:

— Phải rồi, họ đòi «ghi». Hèn chi có tiếng kêu ken két vừa rồi.

Khôi dục:

— Hai người làm ơn kéo tôi ra với chứ!

Vừa nói Khôi vừa vùng vẫy cố rút chân khỏi đường sắt.

Việt kinh hoàng nghĩ đến trường hợp có người đã vướng chân vào đường ghi và bị cả một toa xe lửa xông đến cán nát thây. Lan luống cuống lia ánh đèn tìm một đèn bầy, hy vọng dùng đèn bầy ấy làm nhả hai mối sắt đang kẹp cứng chân Khôi.

Nhưng cả ba bỗng rú lên kinh hãi.

Đường hầm vụt sáng.

Xa xa, có tiếng chuyển động ầm ầm của một đoàn xe đang tiến đến...

Trương-Son

(Còn tiếp)

QUÊ!

TUY thích xi nê kinh khủng, nhưng Phương ít khi đi. Không phải vì phim thiếu lành mạnh, không phải Phương bận, cũng chẳng phải tài chánh eo hẹp nhưng vì Phương không thể đi một mình. « Các cụ » có tuổi cả không thích chỗ ồn ào, nhất là rạp hát. Ngày nghỉ ba thường đi đánh tổ tôm ít khi có ở nhà, giá ba có ở nhà, chưa chắc Phương dám đòi đi xi nê vì ba hơi nghiêm, Phương ngại lắm. Ngoài những lúc bận rộn với công việc, mẹ chỉ ưa chuyện trò với mấy bà bạn. Với mẹ, một ô trầu xanh mơn mớn, vài quả cau tươi là đủ làm cho câu chuyện thêm đậm đà rồi. Chuyện của mẹ chỉ xoay quanh những vấn đề huê hụi, buôn bán làm ăn, ấy vậy chứ các bà cười hỉ hả ra chiều tương đắc lắm. Phương chỉ được theo mẹ những lần đi lễ chùa thôi. Nhà có chị Hạnh thì chị đi học ở Sài gòn, chỉ về vào những dịp hè, tết rồi lại đi. Những ngày chị về, thật là vui ! Phương chẳng muốn chị đi Saigon tí nào hết. « Có chị là một điều hạnh phúc » Con nhỏ Hoà Diên

vẫn thường nói như vậy. Nó là chị cả, nó cũng oai lắm nhưng thêm có anh chị chị lạ ! Đạo ấy phương nào biết « có chị là một điều hạnh phúc ». Đến lúc chị Hạnh đi Phương mới thấy thiếu nhiều, một cái gì quen thuộc dịu êm, một cái gì làm cho mình thấy bé thơ lại. Những lúc bị mẹ mắng, được bàn tay chị vỗ về, vuốt nhẹ lên mái tóc hay được an ủi bằng những lời dịu dàng, Phương thấy lòng nhẹ hẳn đi...

Chị Hạnh đi, nhà còn anh Bảo với thằng Cò. Nhưng còn lâu Phương mới chịu đi chung với hai anh em hần. Hai người đi như hoả tiễn, mau ơi là mau, Phương không làm sao bắt kịp được. Có « rên rỉ » thì cũng chỉ bị nghe :

— Gớm ! các cô con gái bao giờ cũng điệu rơ điệu rụng ! Mất thì giờ. Đi thì đi nhanh nhanh, cứ làm cái bộ... đi dạo biển hả ? Đó, « con nhà Bảo » mở miệng ra là điệu rơ điệu rụng» nghe nhàm cả tai. Anh í làm như mình chẳng điệu một ly ông cụ nào hết vậy. Ai chứ anh Bảo thì khỏi phải nói, có lúc anh ấy soi gương vuốt tóc đến hàng giờ đồng hồ rồi ngấm đi ngấm lại, cứ như là sắp thi hoa hậu không bằng. Vậy nên mỗi lần anh Bảo chửi Phương điệu là Phương đọc « đáp từ » ngay.

— Xí ! Làm như... le dữ ! Cái đầu láng bóng ruồi đậu trượt lên trượt xuống như trượt tuyết. Thế cũng nói người ta.

Và Phương đã hét to :

— Phương không thêm đi xi nê với anh nữa đâu đũa nào đi với anh là ngu hết sức.

Anh Bảo hém hình cười :

— Ừ nhớ đấy ! Bận sau đũa nào không nhẽo «anh Bảo cho Phương đi với» thì phải đòn và què đầy đầu nghe chưa ?

— Nhất định. Phương nói một là một, hai là hai.

— Chà ! oai quá nhỉ ?

— Chứ sao !

Phương đành đi xi nê với Ái, em út của Phương. Con bé thật lạ ! Đã 7, 8 tuổi đầu mà còn sợ chi đâu ấy. Đi với Ái là cả một tai họa.

Đang xem say xưa, Ái đòi về vì «Ái sợ ông khổng lồ quá à » hay là «Sao bắn hoài vậy chị, đi về thôi Ái sợ lắm». Phương dỗ mãi con bé mới chịu nán ngồi lại đến phút chót. Từ đó «au revoir» bé Ái. Tội bạn Phương cũng thường rủ Phương đi xi nê nhưng toàn những phim Phương không thích. Con Túy Vân chỉ ưa phim trinh thám, con Anh Loan thì thích phim Tàu, có Lăng Ba, Lạc Đẻ cứ í, a... í... á mãi sốt cả ruột. Chỉ có Hòa Diên là si Hayley Mills và thích Walt Disney như Phương, nhưng má nó lại ít cho đi chơi. Phương chỉ còn cầu mong chị Hạnh chóng về. Và chị Hạnh về thật. Về chiều hôm qua. Hôm nay là ngày chót của phim «La baie aux émeraudes» chị Hạnh hứa sẽ dẫn Phương và Ái

đi. Nhất định là không bỏ qua phim này. Chị Hạnh bảo về xi nê này, Hayley Mills đã diễn xuất vai trò trưởng thành lần đầu tiên thật linh động. Từ trước đến giờ Phương chỉ xem những phim Hayley Mills đóng vai con nít, lần này thử coi cô nàng «nằm thao» Đáng lẽ ba chị em đi xuất 3 giờ 30 kia, nhưng mẹ bảo chiều có món chả giò, ăn nóng mới ngon. Chiều lòng mẹ, chị Hạnh đành buổi xi nê đến xuất 6 giờ 30, ăn xong đi cũng không sao. Nay nhẽ độ 9 giờ tan, đi ăn kem rồi về, còn sớm chán. Phương vui lắm, lòng như mở hội :

— Anh Bảo hết làm hách nữa nhé. Phương đâu thêm đi với anh !

— Ở đó mà không thêm. Chứ không phải là «cô» muốn đi với «tôi» nhưng mắc cỡ vì đã thề là không thêm sao ? Lêu lêu ! anh hùng rơm !

— Còn lâu ạ. Sướng ghê ! chị Hạnh bao đi xi nê. Anh Bảo xiu như bánh xe xẹp lốp.

Nhưng anh Bảo không «xiu» chút nào cả, anh vẫn tỉnh bơ :

— Lạ chưa ? Việc gì mà xiu. Anh em người ta đi với nhau càng thích, Cờ nhỉ ? Các cô con gái cái điệu ! Mất công chờ.

Thằng Cờ lại về phe anh Bảo để chế cái tội điệu của Phương, bao giờ cũng thế cả. Thật ra, Phương cũng đâu có điệu gì lắm chỉ sơ sơ một tí thôi, cho nó dễ thương, có hại gì đâu nào. Nhưng lần này Phương

không thêm cái lại làm gì. Phương còn nhờ anh nhiều việc nữa cơ: Tìm hộ tiểu sử Khái Hưng thật chi tiết cho bài thuyết trình «Nửa chừng Xuân» tuần tới này, thay hộ mấy cái cái dây đàn đứt hôm qua này, kẻ hộ mấy chữ trên tấm bản đồ của đội thật fantaisie này...

∴

— Xong chưa? Đi nào, Cò.

Cò ngược mắt nhìn anh:

— Ủa không chờ chị Hạnh, chị Phương sao?

Anh Bảo lắc đầu quấy quậy:

— Thôi! đi lẹ lên, chờ mấy tiểu thư ấy trễ đấy, người ta còn làm dáng nữa cơ mà.

Hai anh em dắt nhau ra khỏi cổng.

— Phương ơi! Chải tóc đi em, nhanh lên kẻo trễ, 6 giờ rồi đấy. Còn Ái lại đây chị chải đầu rồi vào thay áo đẹp nào.

Phương thất hai « cái bính » buộc giải nơ hồng rồi nhìn vào gương, xoay hết đằng trước lại đến đằng sau:

— Chị Hạnh xem thử Phương thất bính có được không? Sao nó có vẻ quê quê thế nào ấy. Quê không chị?

Chị Hạnh nhào mình về phía Phương, nhìn chăm chú rồi nói:

— Kẻ ra thì cũng tạm được. Phương le lưỡi thật dài:

— Eo ôi! Nói chữ « kẻ ra » Phương đã hoảng cả hồn, chị còn thêm hai tiếng « tạm được » nữa!!!

Phương loay hoay với mái tóc, mất đến hơn 15 phút. Cuối cùng chị Hạnh bảo:

— Ừ buộc cao lên vậy được đấy.

Phương nhoẻn miệng cười, chui nhanh vào buồng thay áo. Phương mở tủ, ngắm người ngắm hàng loạt áo đủ kiểu đủ màu rồi lấy raướm thử.

— Chị Hạnh ôi! Phương mặc áo gì?

Chị Hạnh có vẻ gắt.

— Mặc áo gì thì mặc! Hồi dăm dờ chưa! Ái đã chỉnh tề trong chiếc váy đầm màu trắng tươi. Cô bé chạy đến bên Phương:

— Chị Phương mặc áo này đi! Ái thích chị mặc robe xanh cơ,

Phương lấy cái robe xanh, may hời hê ra và bẹo má Ái.

— Này, không được đòi về đấy, nghe « cô ».

Thêm một lần soi gương, thêm một lần xin ý kiến chị Hạnh:

— Chị Hạnh à, buộc tóc cao mà mặc robe xem « nửa nạc, nửa mỡ » thế nào ấy. Có quê không chị! Sao Phương thấy nó quê quê.

— Quê thì thay áo khác chứ có khó gì.

Và điệp khúc « Sao Phương thấy nó quê quê » cứ tái diễn mãi theo mỗi lần thử áo. Hai chị em lo mặc cho hợp tình hợp cảnh, quên mất: «thì giờ như thế tên bay». Khổ thật! Mọi

ngày Ái nó vẫn thuộc và đọc lầu lầu, sao hôm nay không chịu nhắc hộ một tí.

Lúc chị Hạnh xem đồng hồ tay, mới hay đã 7 giờ rồi. Chị kêu lên.

— Chết! Muộn quá rồi!

Phương cũng vừa kịp nghe đồng hồ lớn trên phòng khách điểm 7 tiếng rõ mồn một. Mẹ ở dưới bếp bước vào phòng Phương:

— Ô hay! Chị em bay chưa đi à? Thôi trễ mất rồi còn đâu. Thằng Bảo, thằng Cò đi rồi chứ?

Hai chị em ngẩn người ra, nhìn đồng hồ rồi lại nhìn nhau. Ái nắm tay chị Hạnh lay mạnh:

— Kìa, đi thôi chứ. Anh Bảo, anh Cò đi từ hồi nào!

Chị Hạnh ngồi phịch xuống ghế, thở dài:

— Thôi, khỏi đi. Không xem cũng chả chết ai. Còn cộ xuất này, không đi là hết. Xuất 9 giờ 30 về khuya lắm, ai dám đi, Phương thay áo ra, cả Ái nữa, mai mình đi ăn kem Khả Khánh.

Đôi mắt hạt nhãn của Ái tròn thêm.

— Ô! không đi hở chị?

Thấy chị Hạnh gật đầu, miệng con bé méo xệch, nước mắt chảy tràn hai má. Lúc hai anh em Bảo, Cò về, Ái mếu máo chạy ra kể lể:

— Tại chị Phương cứ soi gương rồi bảo «quê! quê!» mãi nên trễ, Ái

không được đi xi nê hu... hu... ghét chị Phương ghê anh Bảo ơi!

Cò nhảy cẫng lên, vỗ tay reo:

— Nhào! Ai bảo điệu cho lắm vào! Trời ơi! phim này hay kinh khủng, ác liệt! hồi hộp! bất ngờ và độc đáo! Bỏ qua rất uống, bà con cô bác ơi!

Anh Bảo điềm tỉnh hơn, từ từ tiến đến tủ gương, soi mình và nói thật điệu:

— Ối giờ! Sao mà Phương quê thế này!..

Phương nguyền dài, mắt rưng rưng muốn khóc. Cò vẫn vỗ tay theo một nhịp đều và cười khanh khách...

PHƯƠNG VY

ĐỢI MỘT GIÂY

Một anh chàng keo kiệt đêm nằm mơ gặp Chúa anh ta hỏi:

— Lạy Chúa một thế kỷ đổi với Chúa là bao lâu?

Chúa đáp: Chỉ đáng một giây.

Anh kia lại hỏi: Vậy một triệu đổi với Chúa là bao nhiêu.

— Chỉ đáng một xu.

Anh kia mừng rỡ nói:

— Vậy Chúa cho con ba xu nhé

Chúa mỉm cười đáp:

— Ừ! con chờ ta một giây.

Anh chàng keo: 1?!

Nguyễn-mạnh-Khôi

TÔI LÀ SĨNH VIÊN

MỤC ĐỒ VUI
BẠCH LIÊN TRỞ TÀI
THẨM TỬ

BLT4

DO VIVI PHỤ TRÁCH

LÚC 4 GIỜ SÁNG TẠI
BỆNH VIỆN ĐỒN ĐẤT

ĐÃ HƠN NỬA
TIẾNG ĐỒNG HỒ
RỒI MÀ KHÔNG
CHỊU RA ...

NHƯNG ĐẾN LÚC TÊN TRÒM MỞ ĐƯỢC KẾT
SẮT THÌ ĐÚNG LÀ GIỜ MỞ CỬA CỦA
BÁC QUẢN. GIÀ ...

A TÊN
ĐẠO TẮC !!

ĐẾN ĐÚNG LÚC QUÁ NHÌ?
ÔNG BẠN GIÀ! KHẢ HẢ !!

Ủ CƯỜI ĐI ... RỒI CHẾT
CON A VÌ MÀY LÊN KHO
HÀNG THÌ HẾT LỜI THOÁT ...

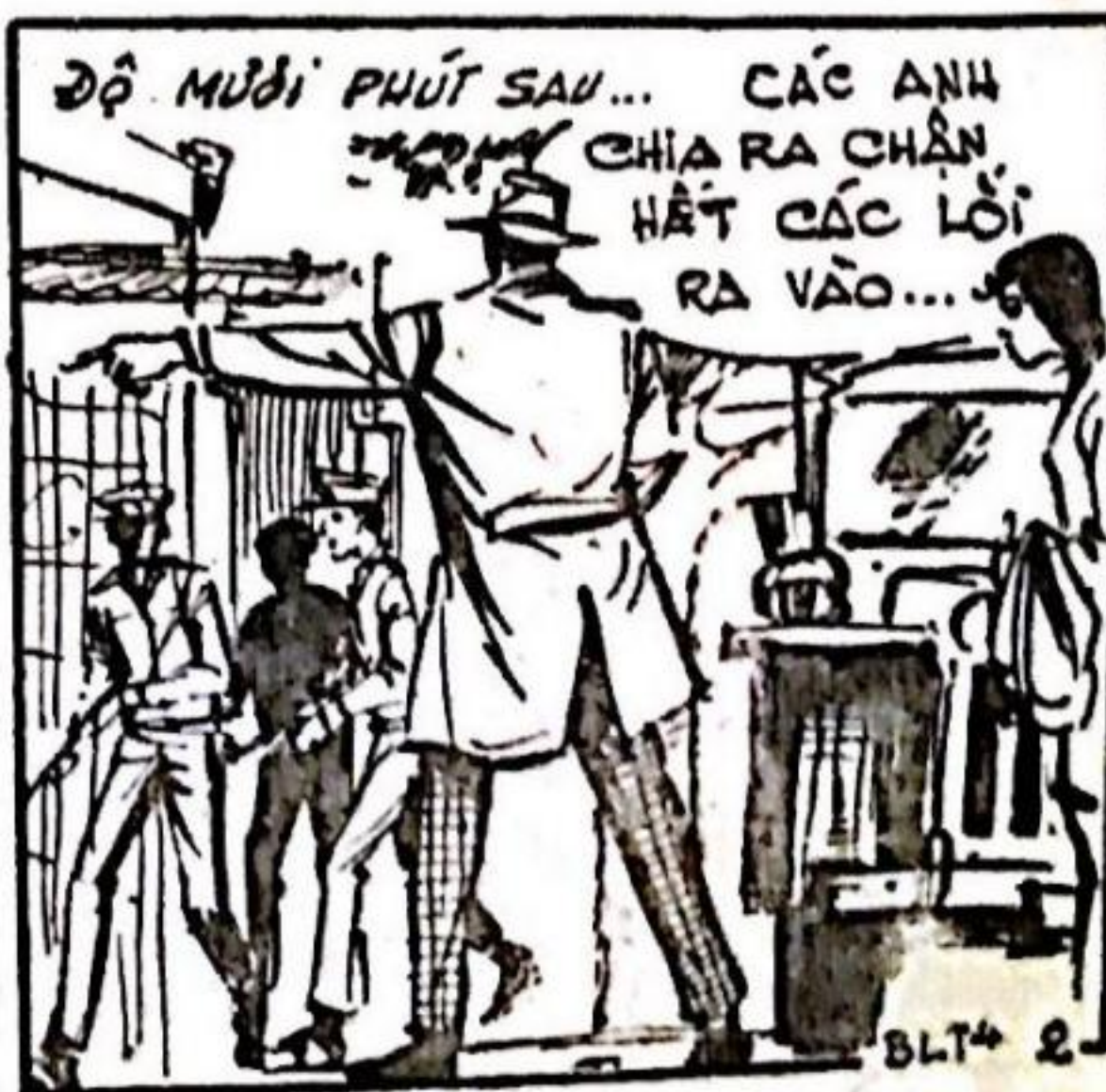

SỨC MÀY !! Ủ THÌ CỨ
LÊN ĐÂY XEM TÁCỐ THOÁT
ĐƯỢC CHĂNG ...

GIỎI THÌ NHẬN
VÀI GÓI HÀNG NÀY ...

BLT4

thần chổi

THẦN Chổi trừng mắt nhìn bọn cát bụi. chúng nó vẫn thản nhiên, vẫn nghênh ngang, vẫn vênh mặt khiêu chiến :

— Nào ! Quái Chổi có giới xuống đây « xáp lá cà » với bọn ta.

— Lão « quái » sợ rồi bạn ạ ! Biết mà ! Thứ ấy chỉ là hạng « rùa rụt cổ » chớ có gì đâu.

Thật là quá quẩn !!! — Thần Chổi buông ra một câu lẩn trong hơi thở, vì tức — Ta, đường đường một vị thần mà lũ dân Dơ dám bảo là quái. Được, bay sẽ biết tay ta.

Ngay lúc ấy, một giọng lè nhè nổi lên :

— Một vị thần dù giận đến lộn cả tiết, cũng không làm gì được, khi vị thần ấy ở trong tay một ông trời. Mà... ha. ha... ông trời ấy chính là ta. « Uy me xừ, Nguyễn Đình đích thị là TRỜI !!! »

Đang tức lại có người chọc, thần chổi khó chịu vô cùng. Hơn nữa, anh chàng « ba gai » ấy lại là bác Đình ; bác sai ngục. Phải ! chổi đang bị tù và lính canh giữ không ai xa lạ chính là Nguyễn Đình.

Bác ta vui tính nhưng lắm khi làm Chổi muốn nổi khùng. Và hiện giờ, Chổi đang sắp « lên cơn » Song. Chổi cố nén cảm tức, chỉ lạnh lùng đáp :

— Thế mà TRỜI còn phải thua... ĐẠI TRỜI ! Tại Sao ? ĐẠI TRỜI đích là cô chủ. Bác, có là gì vẫn phải dưới quyền. Cô chủ muốn đem tôi ra khỏi chốn lao tù để chiến đấu lũ Dơ ; khi ấy, dù bác có muốn hay không cũng chịu. Bác làm gì nổi ĐẠI TRỜI ? Hừ ! Cô chủ thấy lòng phản trắc của bác, cổ sẽ cho chú Kềm xử bác. Chú Kềm chỉ cần túm tóc bác giật khỏi tường là... a... lê... long lóc dưới sàn nhà, lẫn với bọn dân Dơ ; hi... hi...

Chổi bỏ lửng câu nói. Bác Đình đã ngủ. Đó là cách giải thoát mọi chuyện đang làm rối tinh thần bác.

— Giản tiện nhưng cũng... kỳ quặc !

Chổi thần nghĩ và giữ trọn nụ cười trên môi. Mặc bọn

Dor la hét, Chối cứ bắt chước bác Đình : ngủ ; là êm ấm, là ngon lành nhất.

— Nếu em không làm, có phải cô chủ đang tiến đến gần em không ? cô... a
ĐẠI TRỜI yêu quý ?

Tiếng nói của Chối run run.

Hồi hộp và cảm động ! Đó là hai nguyên nhân thúc đẩy giọng Chối khác thường.

Phải ! Chối hồi hộp lắm. Chối sắp được dự cuộc chiến khốc liệt giữa Chối và dân Dor như thông lệ.

Phải ! Chối cảm động lắm. Chối được cô chủ chiêu cổ đến. Buổi sáng chiêu cổ đến. Để tất cả, tất cả cùng đi tiêu diệt thù chung.

Kẻ thù độc nhất của Chối : bụi bặm vi trùng.

Kẻ thù tai hại của loài người : lũ Dor chứ chẳng ai.

Còn Nắng ? Nắng của buổi sáng là bạn thân của Chối : Nắng giúp Chối giết sạch dân Dor. Nắng đáng kính phục quá.

Ơ... ơ...

Chối nhẹ cả hồn vội cắt đứt nguồn suy tưởng. Bàn tay mềm mại của cô chủ đã đặt vào người Chối, từ từ nhấc lên. Tức thì Chối hét hò vui sướng :

— Hoan hô cô chủ. Hoan hô buổi sáng... Hoan hô... Đả đảo bác Đình... đả đảo...

Và chối khoái chí cười hô hố giữa lúc bác Đình lờm Chối tức giận. Bởi : Chối đã phá giấc ngủ của bác ta.

Kệ bác í, Chối lét phết theo chân chủ. Chối đi đến đâu, dân Dor hoảng hồn chạy tán loạn đến đấy.

— Á... a... Quý... a... Thần « giáng sà nhà ». Bậy ời ! chạy mau, mau...

Chối cười vang. Dân Dor càng kinh hãi. Một số yếu đuối thì vậy, nhưng số gan lì đứng trơ gan thách thức Chối.

Cáu tiết, Chối quát cho một tiếng. Chúng chỉ run tí xiu, rồi đứng vững, rồi khiêu khích.

Chối nóng lòng. Cô chủ vẫn chưa xử dụng chối. Đợi mãi. Chối nhìn lên : cô chủ đang nói gì với bà mẹ. Chối không hiểu họ nói gì. Chỉ biết rằng hề giống người lên tiếng, cứ oang oang như lệnh võ.

A ! Tóc Chối khê nhấc lên. Tay cô chủ êm ái quá. Tóc Chối lại phết xuống. Cát bụi bay tung, kêu la oán thán Chối lắm.

Eo ôi ! Hôm nay sao lắm bọn Dơ thế. Chúng sinh sôi nảy nở chóng đến khiếp ! Vĩ thử, Chối bị ốm, vắng chối một ngày chắc lũ Dơ khoái lắm. Và chúng đông lên gấp bội. Chối nhủ thầm và hãnh diện khôn cùng.

Chối liếc nhìn cô chủ, dò xem cô có nghĩ như chối không. Cô vẫn im lặng, nâng chối lên rồi lại hạ xuống. Hất tóc Chối ra sau rồi lại ra trước. Êm ái và nhịp nhàng.

Kẻ thù vẫn nheo nhéo. Chúng đau đớn lăn lộn trên tóc Chối.

Bỗng Chối chóa mắt. Một vật nặng nhanh chân tọt vào phòng khi cửa vừa hé mở. Bụi bậm vi trùng hãi hùng tột độ. Chúng bay lên ngập phòng. Khoảng vật nặng ngự trị, dân Dơ gào lên thê thảm ; chúng khóc lóc van lơn. Ha ! Nặng vẫn thản nhiên. Sao giống Chối thế.

Nặng chợt thấy Chối. Nó mỉm cười :

— Chào bạn Chối thân thiết.

— Chào bạn Nặng thân thiết.

Chối cười trả lại. Nặng liếc cụp Cửa nằm im ỉm đằng kia, bĩu môi nói với Chối :

— Bạn chối, bạn có biết cái cụp Cửa đó không ? Cụp ta khó chịu lắm. Biết thế, bao giờ, sáng nào tôi cũng vào phòng bằng anh Cửa này đây. Anh ta dễ thương chứ đâu có như lão nọ.

Chối đã đi quá vật Nặng, còn vói lại:

— Người già bao giờ cũng thế cả. Bạn Nặng nên khoan dung đối với họ.

Nặng tỉnh ngộ, ân cần đáp lời:

— Vâng ! Tôi xin nghe theo lời quý hoá của bạn. Nào ! Ta diệt thù đi chứ.

Nói là làm, Nặng trợn nhìn bọn dân Dơ. Tức thì chúng gào thét kinh hoàng.

Đáng kiếp ! Chối thích chí, càng hăng hái dồn lũ Dơ đến phía cụp Cửa. Còn cô chủ, nãy giờ bịt mũi lại khiến bụi bậm không mong trốn vào như ngày trước.

Cát bụi rên la rầm trời. Cho đáng những lúc khiêu khích chối ! Dám đụng đến thân thì phải biết. Chối đắc chí hất bọn Dơ đến Cửa.

...Kẹt ... Kẹt

Tiếng cụng Cửa ồm ồm bực tức. Có lẽ cụng đang ngủ say mà bị Cô chủ đánh thức. Chối liền tưởng đến bác Đình ? Nhìn lui : bác ta đã lịm trong giấc mơ dài.

— Cái bác sao dễ ngủ thế !

Miệng nói, tóc chối vẫn làm việc.

Thình lình, một luồng gió từ đâu tạt vào khiến chối ngạt cả thở. Kẽ thù của chối reo ca hát sướt bay tứ tung. Chúng mắc bám lên giường, túm vô cùng bẩn thỉu. Một tờ giấy nhóp nhúa lặn vào phòng buồng từng tràng cười ghê rợn. Chối nghor ngác lẫn tức giận. Đột nhiên, gió lại phi vào tạt vào mặt chối một cái tê rát ? rồi dẫn bọn Dơ đi trốn.

Chối găm lên quát tháo:

— Chúng mày đồng bọn với nhau cả mà.

Nắng cũng không kén:

— Vào đây, vào đây. Ta chỉ cần dùng thuật «Thôi miên» bọn Dơ đủ ngủm ngoẻo. Tên Gió dám cả gan. Hừm ! Ta mách bố ta, ông Mặt Trời. Sẽ trừng phạt gió.

... Ấp

Cô chủ cũng tức giận đóng mạnh cửa lại. Chỉ tội nghiệp cụng Cửa, đau đớn méo cả mặt. Cụng cũng chẳng dám kêu la.

Cụng tưởng vì ban nãy dám sừng với chủ khiến cô không vừa lòng chẳng ?

Sau giờ phút ấy, chối lại len vào kẹt tủ, khe giường để lôi dân dơ ra. Nắng vẫn làm việc không nói một câu. Lần này, Phất Trần—cũng bạn thân của chối—phải ra mặt. Dưới quyền điều khiển của cô chủ, nó phui hết vi trùng bụi bặm trên giường tủ.

Cuối cùng, dân dơ lẫn lút đâu cũng bị lòi ra. Chúng giở giọng van xin, khóc lóc. Chối quát lên. Chúng im bặt.

Kết quả, dân dơ bị tổng hết vào sọt rác. Chúng tuyệt vọng gục đầu, phó mặc số mạng ra sao thì ra.

Hoàn xong công việc mỗi sáng, chối theo cô chủ vào nhà.

Với bàn tay nhẹ nhàng, cô chủ giao phó chối lại cho bác Đình. Chao ôi là chán!

Chối nhìn chăm lữ vi trùng quay cuồng trong nắng. Chúng yếu dần và rồi ngã xuống, rên xiết...

Chối nghe tiếng van vi đâu đây, gần lắm. Chối nhìn xuống : một chú vi trùng lẫn lộn trên mái tóc óng ả của mình.

Giữa phòng, Nắng nằm dài lịm dim mắt.

Tuyệt Dung

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

ĐỪNG như đề mục, những dòng chữ này viết về tuổi trắng tròn và dành cho các bạn thuộc tuổi trắng tròn, những người bạn đáng yêu thuộc lớp tuổi 15 16.

Đây không phải là lời của một nhà đạo đức, lại càng không phải lời của nhà luân lý (bởi vì tôi đâu bao giờ dám thế) mà chỉ là những lời lẽ chân thành và đơn sơ của một người vừa qua tuổi đôi tám để bước vào tuổi đôi mươi, nay viết lại những cảm xúc, những suy tư của mình vào cái thời đôi tám để những bạn đang ở trong tuổi đó thử so sánh với những cảm xúc, những suy tư của chính mình, may ra có lợi phần nào chăng.

Người viết không có ý viết cho những bạn đã qua lứa tuổi trắng tròn và cũng không dám mong được như thế. Chúng ta cùng một lứa tuổi, nhất lại là lứa tuổi đôi mươi, ngồi bên nhau để trực tiếp đối thoại có lẽ dễ thông cảm hơn. Tuy nhiên, nếu bạn giống tôi, nghĩa là còn cảm thấy tâm hồn mình vẫn một phần nào ở trạng thái đôi tám, và nếu bạn cũng muốn nữa, thì...xin bạn đọc những dòng chữ này, đọc để so sánh quan niệm của mình với của người viết, như vậy thì quý hóa lắm.

Mời các bạn trắng tròn và những tâm hồn mung trạng thái của tuổi đôi tám đi vào thế giới của chúng ta.

I. — BẠN HÃY TIN CHẮC NHƯ THẾ

BẠN hãy thăm tin rằng, mình đang ở trong một lớp tuổi tươi đẹp nhất. Phải, bạn hãy tin chắc như thế.

Tôi không chủ quan đâu. Hơn nữa, đây không phải ý kiến của riêng tôi, mà là nhận xét chung của nhiều người đã và đang sống tuổi trắng tròn. Tôi không phủ nhận cái tươi đẹp của thuở "lời thì", nhưng cái tươi đẹp đó, thật ra chúng đã tự biến thành những kỷ niệm cả; ngay lúc sống trong tươi đẹp đó chúng ta không biết đề rồi khi lớn lên, quay nhìn lại mới thấy rằng nó tươi đẹp.

Vẻ tươi đẹp của tuổi trắng tròn khác hẳn bạn ạ, nếu bạn chỉ chịu khó suy nghĩ một tí, bạn sẽ thấy đó là một vẻ đẹp hoàn toàn hiện hữu và chúng ta có thể cảm thấy một cách rõ rệt. Thật thế, những tươi đẹp của thuở "lời thì" chỉ

là kỷ niệm, vì ngày còn bé chúng ta chưa biết suy nghĩ, hay nói đáng hơn là chưa biết suy tư. Còn bây giờ chúng ta có thể ngồi suy tư hàng giờ. Nếu trong giờ suy tư đó, hãy nghĩ đến vẻ đẹp của tuổi bạn đang sống, cái đẹp ấy sẽ đến với bạn ngay.

Tuổi của bạn không đẹp sao được ! Này nhé bạn bắt đầu thoát ra khỏi cái vỏ trẻ con, như một cây lúa bắt đầu bỏ trạng thái hạt nảy mầm để mọc lên những chiếc lá xanh tươi. Bạn thử tưởng tượng xem, đẹp biết là ngần nào: những chiếc lá xanh biếc, trong sạch vì chưa bị nhuộm bùn, vươn cao lên để đón nhận sương mai, gió sớm. Mà bạn cũng chưa đến nỗi lớn quá, thành thử cái trách nhiệm cũng chưa đến nỗi nặng nề. Các bạn không phải là loại người lười, nhưng thủ thật, với những người bình thường như chúng ta, ai nấy đều e ngại trước một trách nhiệm có vẻ nặng nề.

Cha mẹ bạn, nhất là mẹ bạn càng săn sóc đến bạn nhiều hơn. Các người biết rằng đây là tuổi đẹp nhất của đứa con mình và bởi vậy, vì tình thương con, các người nhất quyết bảo vệ cái đẹp ấy cho con.

Trước mặt bạn công việc chỉ là học hành và bổn phận giúp đỡ gia đình, và xa hơn một chút nữa là một tương lai vô cùng tươi sáng. Đẹp biết là ngần nào.

Đây là vẻ đẹp tinh thần, nhưng còn vẻ đẹp bên ngoài nữa. Này, đừng có ai xấu hổ nhé, vì có gì đáng xấu hổ đâu : Mỗi khi soi gương bạn có nhận thấy mình đẹp không ? Cái đẹp làm chúng ta phải ngắm nhìn khiến cái công việc soi gương chải đầu của chúng ta có phần chậm chạp hơn trước. Các bạn trắng tròn ả, các bạn đẹp lắm đấy, dù bạn là nam hay nữ, dù bạn có khuôn mặt nào, tầm vóc, hình dáng nào, bạn cũng vẫn đẹp như thường. Đẹp làm sao, những thiếu niên với mái tóc đen nhánh gọn gàng hay lòa xòa mấy lọn trên vùng trán rộng và bằng phẳng như chưa gọn một nét khô đầu, với đôi mắt trong suốt, mở rộng nhìn thẳng vào cuộc đời và tương lai, với chiếc miệng và đôi môi chưa hề thốt ra những lời cay đắng, những câu xảo quyệt, với thân hình hiên ngang, khỏe mạnh sẵn sàng dẫn bước vào đời.

Đẹp làm sao những thiếu nữ có suối tóc mây óng ả hay những mái tóc gọn gàng ôm lấy khuôn mặt xinh tươi, có đôi mắt thật dịu hiền và sâu thẳm như chất chứa tình thương mến tha nhân, có chiếc miệng xinh đôi môi đỏ, hàm răng trắng sẵn sàng ban phát những nụ cười và có một thân hình dịu dàng uyển chuyển.

Vậy thì, với những điều tôi đã nói và những điều tôi chưa nói ra được, hỏi những người bạn đôi tám đáng yêu, bạn hãy tin rằng bạn đẹp lắm và bạn cũng đang sống trong một lứa tuổi tươi đẹp nhất.

QUYÊN-DI

Kỳ sau : Những cái thay đổi

nửa đêm thức giấc

TRANG bừng mắt dậy. Đồng hồ vừa buông ba tiếng, Ba giờ khuya, nhìn sang bên cạnh. Bà đâu rồi, Trang chột nhớ khi tối bà lên nhà trên ngủ. Ông nội đi chơi xa, trong nhà chỉ còn hai bà cháu. Trang nhìn quanh tối tăm và hiu quạnh. Cô bé cảm thấy sợ hãi băng quơ. Nhìn ra cánh cửa sổ trông ra vườn, vườn cây im vắng. Ánh điện đường chiếu vào lò mờ. Trăng chiếu nhẹ trên cành lá. Nằm yên một chốc, Trang vùng dậy, ra ngồi ở chiếc ghế nhỏ. Không dám bật đèn vì sợ bà thức giấc. Trang mở cửa sổ trông ra đường. Phòng có hai cửa sổ và hai cửa lớn một cái cạnh giường trông ra vườn lá, một trông ra

đường. Hai cái cửa lớn một đề ra phòng khách và một trông ra vườn. Cánh cửa này Trang rất ít đi vì sợ ma, Trang ngồi lặng yên trên ghế nghĩ ngợi và thấy lòng buồn buồn. Ba mẹ Trang ở Saigon, Trang ở với ông bà nội. Tuy nhỏ, nhưng cô bé đã biết sống tự lập và hiểu chút ít về đời.

Ông bà nội Trang ở trong một ngôi nhà gạch cổ kính, nằm giữa khu vườn rộng trồng đầy cây ăn trái. Nhiều lúc, nhìn những đứa bé trạc tuổi mình đi phố bên cha mẹ chúng hoặc nhìn cảnh sum họp gia đình của chúng Trang thấy tủi và buồn cho thân phận của mình sống xa tình thương của ba mẹ,

cuộc đời còn gì sung sướng nữa. Tuy vậy, Trang cố gắng học để cuối tháng gởi thơ vào khoe thành tích biểu của mình, hẳn ba mẹ cũng rất sung sướng có đứa con ngoan như Trang. Bà nội cũng rất thương Trang. Nhưng lòng Trang vẫn ước mong một ngày nào đó ba mẹ sẽ về Huế ở với Trang. Nhưng nếu ba mẹ cho Trang vào Saigon ở thì Trang không vào đâu vì ở đây Trang đã có biết bao kỷ niệm êm đẹp của tuổi ấu thơ. Trang không thích những nơi ồn ào, đông đúc. Cô bé thường lánh xa mọi người về quê chơi. Quê ngoại Trang rất nên thơ. Trang thường nhủ thầm «Bao giờ ba mẹ về ở với mình nhỉ». Độ vài năm, ba mẹ về thăm ông bà nội và Trang một lần. nhiều lúc, nghỉ hè, Trang vào ở chơi và thăm ba mẹ.

Bà nội chỉ có mình ba và cô Trang mà thôi, cô Lan rất thương Trang.

Tiếng chó sủa làm Trang trở về thực tại. Cô bé lắng tai nghe tiếng động quanh mình. Tiếng chó sủa trắng bâng quơ và yếu ớt, tiếng chuột chạy và lục đồ kêu lục cục, tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ treo tường. Sau nhà, tiếng giun dế hòa tấu một bản đàn bất tận dài liên miên không dứt. Chó bông sủa dữ dội, to và ồm ồm. Thỉnh thoảng tiếng chuông nhà thờ ngân

nga vọng đến. Trang cảm thấy như đang ở trong một thế giới kỳ lạ nào khác. Thế giới của tĩnh vật. Giờ đây chỉ còn những sự vật đó thôi, loài người rời khỏi thế giới huyền bí này bởi vì ai nấy đều đã say giấc.

Ngọn gió đêm lọt qua khe cửa vào phòng, ngọn gió mát có pha một ít lạnh lạnh. Chút ít thôi. Bây giờ mới giữa mùa thu mà.

Nghe vắng vắng đâu đây có tiếng máy chạy. Tiếng máy làm búa ở nhà ông Ngân. Chớ ơi, hãy im đi đừng sủa nữa. Để cho ta nghe từng tiếng động huyền diệu của ban đêm. Trang làm bầm.

Vài vì sao bé nhỏ gần tàn như sắp buông tay ra khỏi bầu trời. Còn gì đẹp và nên thơ bằng một đêm hè tĩnh giấc (Tuy bữa nay là giữa thu, nhưng chẳng khác hè mấy tí) ngồi nghe tiếng động về đêm.

Trang nghe hoa hồng như đang nghiêng mình thì thầm với hoa Ngọc Nữ :

—Ồ chị trông, cô bé kia sao không ngủ mà lại ngồi mãi viết bên song cửa. Cô ta sợ không dám bật đèn và cúi sát vào quyển vở. Em sợ cho đôi mắt xinh đẹp của cô ta quá.

Hoa sỏi chen vào : Chị đừng lo, để em nhờ chị hạnh đào cao lớn kia nói với chị Hằng soi sáng để cô bé trông thấy rõ.

Nàng trắng cúi nhìn xuống mỉm cười.

Cây phong lan treo bên cửa sổ nhìn Trang như muốn bảo :

— Cô bé kia ơi, hãy vào mừng đi, sao giờ này còn thức làm chi,

— Chú chuột ơi, hãy tự do lộn lội đi. Bây giờ căn nhà này là của chú kia mà. Trang nói thầm.

Những vì sao lung linh như sắp khóc Trang mở nhẹ cửa đi ra vườn. Cô bé ngửa bàn tay nhỏ. Một giọt nước rơi xuống giữa tay. Lệ của sao ? Không, đó chỉ là một giọt sương đêm mà thôi.

Sao ơi, sao em khóc ? Có lẽ em buồn vì ở mãi trên trời. Hãy xuống đây chơi với tôi. Tôi sẽ để sao nằm trong một hộp nhung êm ấm.

Trang ngược nhìn trời lăm lăm.

Hai cây mận và trứng cá bảo nhau :

— Bác nghĩ, mấy tháng nay trời không mưa một giọt, có lẽ tôi chết khát mất. Ồ, bác nhìn xem, cô bé kia sao ra vườn sớm thế. Cô ta không sợ, những đứa bé khác giờ này đang say ngủ. Không biết cô bé thức làm gì...

Cây trứng cá ngắt lời : Không, cô bé đang mơ mộng đấy chứ và tôi nghe cô bé ước một vì sao xuống chơi với cô...

Ánh trăng chiếu qua song cửa. In trên mặt bàn, trên quyền sở Trang đang cầm.

Bốn giờ rồi...

Gần sáng, những tiếng động càng cố gấp rút đề chốc nữa, loài người bừng dậy, chúa tề ban đêm lùi dần.

Trang thấy lòng nhẹ nhàng, khoan khoái. Trên bầu trời vài ánh sao đã lặn. Trang đi rửa mặt. Nước mát làm Trang càng thấy tỉnh táo, cô bé lần xuống bếp, đến «gác-măng-rê» lấy bánh lapis ra ăn. Bánh mua khi chiều ở Thuận Hưng bây giờ đã nguội nhưng vẫn ngon.

Một mẩu bánh vụn rơi xuống đất. Con chuột nhỏ chạy đến tha đi.

Ánh trăng hạ tuần yếu ớt cố soi sáng một khoảnh sân rộng. Trăng gầy và xanh như vừa mới ốm dậy. Tiếng chuông nhà thờ lại vang lên ngân nga, thánh thót.

— Trang đấy à. Sao không ngủ giờ này mà dậy làm gì ?

Bà nội tiến đến bên Trang.

— Dạ cháu ngủ không được nên dậy ngồi chơi.

— Rõ ngớ ngẩn. Đang còn tối mà lại ngồi chơi. Thôi đi ngủ đi cháu.

Vâng lời bà, Trang leo lên giường. Bà đến bên Trang cầm quạt phe phẩy.

Tranh thiếp dần vào giấc ngủ..

Mạc .anh Thi

Lai-rai cùng với TUỔI-HOA
Trước là Vui-Học sau là Học-Vui.

★ Hoàng-dăng-Cấp

GIỌNG HÁT MỘT KỲ DIỆU CỦA TẠO HÓA.

CHẮC hẳn ai cũng biết giọng hát có thể biểu hiện được nhiều tình cảm khác nhau như buồn, vui, giận, ghét v.v... Nhưng người ta phân loại giọng hát như thế nào, bạn biết không?

Bạn nên nhớ giọng hát phát xuất từ thanh quản (họng) Loài người có hàng nghìn cách khác nhau để chuyển giọng. Tầm giọng của loài người ở vào phạm vi mười lăm nốt (âm hiệu).

Người ta phân loại: giọng đàn bà và giọng đàn ông giọng đàn bà gồm có:

1) **SOPRANO** — (giọng nữ kim), giọng cao nhất của đàn bà.

2) **MEZZO — SOPRANO** — (giọng bán kim), giọng trầm hơn giọng nữ kim (Soprano).

3) **CONTRALTO** (giọng mộc) . giọng trầm nhất của đàn bà. Giọng bán kim và giọng mộc dùng để biểu diễn những tình cảm nghiêm trang hoặc buồn.

Giọng đàn ông gồm có:

4) **TÉNOR**.— (giọng nam kim). Giọng cao nhất của đàn ông. Giọng này rất du dương và dễ thương, tiếng vang lừng khắp nơi. Trong các vở tuồng cổ điển Tây-Phương các cặp nhơn tình thường hay hát bằng giọng tê-no và giọng soprano.

2) **BARYTON** (giọng mộc của đàn ông).— giọng rất trầm giọng này biểu diễn sức mạnh và sự trưởng thành. Đó là giọng nam tốt nhất. (con trai nên có giọng này)

3) **BASSE** (giọng thồ) giọng trầm nhất của đàn ông giọng này có thể sâu, độc, nghiêm trang và bi thảm, hay khôi hài.

Bạn hãy thử xét xem các ca sĩ quen thuộc như Hoàng Oanh, Thanh Thúy, Thanh Tuyền, Phương Tâm, Phương Hoài Tâm, Hùng Cường, Duy Khánh, Chế Linh, Thái Thanh.. v.v... thuộc về giọng nào?

HÃY TIN TƯỞNG VÀO KHẢ NĂNG DÂN TỘC.

Chắc các bạn biết nhạc sĩ Phạm Duy chứ! Hay ít ra bạn cũng đã nghe, đã hát những bài *Tám Ca* độc đáo vô cùng cảm động của nhạc-sĩ nói lên tình thương yêu dân tộc đậm đà.

Trong một cuộc phỏng vấn, nhạc-sĩ Phạm Duy đã được hỏi và trả lời:

— « Căn cứ vào đâu mà anh cho rằng dân tộc mình thông minh hơn dân tộc Nhật Bản ?

— Tôi căn cứ vào thẳng người của tôi. Tôi chẳng ra gì cả. Tiếng Anh của tôi cũng chập chọi. Âm nhạc nước mình thì như vậy đó! Thế mà qua nước họ, tôi chẳng ngán ai, chẳng thua sút ai cả. Có đi ra xứ người mới thấy thanh niên mình thông minh lắm, phụ nữ mình tế nhị lắm, đẹp lắm. Khổ một nỗi là dân mình phải chịu đựng khổ đau vì chiến tranh lâu quá. Tôi chắc chắn nếu hòa bình trong vòng hai mươi năm, dân tộc mình sẽ tiến xa, xa lắm anh à! Tôi nhìn một người Nhật Bản, tôi thấy ngay là thua người V.N chúng mình. Tôi không dám nói xấu họ đâu anh nhé! Phải nhận rằng các tổ chức nước họ thì ghê gớm lắm, giỏi hơn nước mình nhiều, nhưng đưa một người Nhật so với một người Việt, thì họ thua đủ phương diện. Về sáng kiến về nhanh nhẹ, về kiên nhẫn v.v.. Tôi đứng nhìn hai người Nhật khưôn một món đồ từ ngoài sân vào trong nhà. Loay hoay mãi mà không sao khưôn được. Nếu mà tôi, tôi chỉ làm thế này là tôi sẽ khưôn được ngay... » (trích bài «tâm sự Phạm Duy». phỏng vấn của Lê Phương Chi đăng trong tạp chí «BÁCH KHOA thời đại» số 241-242 tháng 1-1967, trang 155)

Bạn hãy đọc kỹ từng chữ câu trả

lời của nhạc sĩ Phạm Duy, bạn sẽ thấy nhiều điều thú vị vô cùng.

Bạn ơi! Bạn hãy thét to lên cho mọi người cùng nghe: Tôi vô cùng hãnh diện tôi là người Việt-Nam! Tôi là người Việt-Nam! Tôi là người V.N! Giòng máu đang chảy trong người tôi là dòng máu Lạc Hồng! Tôi sung sướng quá, sung sướng vì tôi là người Việt Nam!

TẠI SAO LOÀI NGƯỜI MUỐN LÊN CUNG TRĂNG ?

Bạn sẽ có cảm giác gì khi bạn nhận được một món quà biếu của một người thân? Chắc bạn sẽ vô cùng sung sướng vì thấy người thân thương mình và bạn sẽ vội vã mở ngay gói đồ ra xem đó là quà gì, đúng không bạn? Đấy cũng chính là cảm giác của các nhà bác học khi nghiên cứu mặt trăng và mặt trăng đã chứa rất nhiều bí mật mà các nhà bác học rất muốn biết. Chẳng hạn như tại sao có nhiều dãy núi trên cung trăng xếp hàng theo những đường thật thẳng? Do đâu có những vết miệng núi lửa tròn và trên mặt trăng Tại sao có những đường xếp thành hình như cãm xe đạp phun ra từ các miệng núi lửa trên? Tại sao một đôi khi một miệng núi lửa trên phun ra một đám mây âm u và hơi sáng, giống như hàng triệu sâu bọ và chim chóc lúc nhúc bay ra? Nhưng chúng ta biết rằng không có đời sống trên mặt trăng; vậy cái gì đã cấu tạo thành đám mây trên?

Lẽ dĩ nhiên loài người thấy được các chi tiết gây thắc mắc trên là nhờ các viễn vọng kính khổng lồ. Tất cả các thắc mắc đó sẽ được giải đáp một cách dễ dàng nếu loài người đặt chân lên được cung trăng. Như thế ta đã

hiều tại sao các nhà bác học háo chữ muốn lên cung trăng gấp !

TẠI SAO LOÀI CHIM HAY HÓT ?

Loài chim có ngôn ngữ riêng chúng dùng để giao thiệp với nhau. Một đôi khi, chim hót rất êm dịu, nghe như một bài hát.

Chim được hót để quyến rũ chim mái hay để kêu gọi các bạn được khác bay mỗi con một phía trên cánh đồng. Một đôi khi, nó còn hót để báo tin cho các bạn biết có một bầy chim trong vùng chúng ở.

Một vài loại chim có tiếng hót rất đặc biệt để báo cho bạn bè biết đã tìm được đồ ăn. Loại quạ khoang cũng có tiếng kêu đặc biệt để qui tụ đồng bạn.

Dù bị nhốt trong lồng, loài chim kim tước vẫn hót liên hồi dù lúc đó tiếng hót không còn cần thiết.

THẾ NÀO LÀ ĐƯỜNG THẲNG SONG SONG ?

Các cây toán của gia đình Tuổi Hoa chắc đều biết hai đường thẳng song song khi nào khoảng cách ngắn cách chúng bao giờ cũng bằng nhau. Tật

vậy, nếu bạn đo khoảng cách ngắn cách hai cạnh dài nhất của một cái bàn hình chữ nhật, bạn sẽ thấy nó không bao giờ thay đổi. Cũng tương tự, nếu bạn đo khoảng cách ngắn cách hai bên cạnh bàn ngắn nhất. Hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau. Điều này đã được khám phá cách đây hơn 2000 năm bởi nhà thông thái Hi-Lạp tên Euclide.

Nhưng, nếu tất cả các đường thẳng song song được kéo dài vô tận, chúng sẽ gặp nhau ở trung tâm quả đất. Chính các nhà toán học sau Euclide đã xác nhận điều này

Như thế tất cả các đường thẳng song song đều không hoàn toàn song song, nhưng nếu chỉ lấy những đoạn ngắn của các đường thẳng song song, chúng ta sẽ thấy dường như các đoạn ngắn này không bao giờ gặp nhau

Trên đây là một chi tiết rất thú vị của môn Hình học, Học Hình vui lắm Phải không bạn ? Trong lớp học,, giờ Hình học là một giờ vui như đang xem phim «Nàng Bạch Tuyết với bảy chú lùn», miễn là ta yêu nó, thấy cái hay của nó.

Hoàng-đăng-Cấp

Em **TRƯỜNG GIANG** (Saigon)

Anh bằng lòng nhận em làm em, nhất là anh rất thú vì có được một đứa em ngoan biết vâng lời ba má như em viết trong thư. Điều em lo ngại, em cứ yên chí...

Thắc mắc thứ nhất của em, em nên gặp một bác sĩ hỏi thì rõ hơn, còn anh thì chỉ biết đó là tại vì «bao tử nổi giận».

Thắc mắc thứ hai về vấn đề da chai cứng, theo anh thì như thế này : em nên biết phần trên cùng của da người là biểu bì, biểu bì chia làm hai tầng, tầng trên gồm tế bào chết (vì thế mới tróc da), tầng dưới là tầng phát nhũ có phận sự chế tạo tế bào sống để thay thế tế bào chết trên. Như thế da một người luôn luôn đổi mới, cứ khoảng 4, 5 tuần lễ thì thay da một lần. Trong một vài trường hợp, nếu bị động chạm nhiều quá, tế bào hoạt động không đều, biểu bì trở nên cứng mà người ta gọi là chai (tay các người làm việc bằng tay thường bị chai).

Có điều gì thắc mắc cứ gửi thư về cho anh, nếu giải đáp được thì anh giải đáp, còn nếu anh bí... thì huề nhà ! Mến nhiều. ●

Nguyễn-thê-Chiêu

ngày Giỗ

BUỔI trưa cuối hè, trời nắng gắt nhưng trong nhà vẫn mát mẻ nhờ sức gió của cái quạt trần quay vù vù. Trên ghế xa lông, hai anh em Thiên, Nha nằm chổng gọng ngủ như chết. Điệu quay đều đều của cái quạt giữa buổi trưa như dỗ mọi vật vào giấc ngủ êm đềm. Trong bầu không khí yên lặng của buổi trưa hè ấy, một tiếng « Quác Quác » vang lên thật chói tai như một vị hung thần vụt hiện ra phá vỡ thế giới thần tiên. Nha chồm dậy đưa tay dụi mắt :

— Làm gì mà rối lên vậy ? Có đề người ta ngủ không ? Thiên càu nhàu. Dậy xem mẹ mỗ gà. — Thiên vụt dậy lẹ như chớp :

— Ỗ.

Rồi vụt chạy xuống bếp, hắt Nha ngã chổng kên. Hai đứa ngồi chồm hồm hai bên mẹ, trố mắt nhìn con gà hả họng, dầy giữa kêu, mẹ đương vật lông sữa soạn cắt tiết. Thiên đưa tay chỉ chỉ ?

— Con gà này có mỗ người không hả mẹ ?

— Có chứ con.

— Nó mỗ có đau không hả mẹ ?

— Đau là cái chắc. Con thử đề nó mỗ một cái xem. Vừa nói mẹ vừa di đầu gà vào người Thiên cu cậu hét toáng lên, nhảy tuốt ra xa. Nha cười ha hả :

— Ha ha ha, anh Thiên sợ gà, lêu lêu mắc cỡ ý. OÁI !

Bất ngờ mẹ lại di gà vào Nha, làm nó hoảng sợ nhảy tuốt theo

anh, tay sờ lên ngực trần an con tim đang đánh trống tùng tùng...

Một lát sau, hai đứa lại lò dò đến xem, nhưng lần này đứng xa xa chứ không dám lại gần sợ lại phải phi thân nữa thì mệt.

— Mẹ ơi, sao máu nó đỏ quá vậy mẹ ?

— Ngốc quá — Thiên lên mặt thấy đời — máu gà thì phải đỏ chứ, có vậy mà không biết.

Nha tấm tức ngồi yên, Thiên hỏi :

— Sao nó dầy dữ quá vậy mẹ ?

— Sắp chết thì phải dầy chứ, mày bị cắt tiết không dầy à ? Hỏi gì ngốc vậy ? Mẹ bắt đầu câu.

Nha được dịp chế lại anh :

— Ê lêu lêu, anh Thiên ngốc quá ê.

Thiên chỉ biết đưa mắt trừng em...

...Giờ thì chú gà đã nằm yên, máu ở cổ chảy ra từng giọt, đọng thành một vũng nhỏ.

— Sao mắt nó lại mở tròn thế kia vậy mẹ ?

Mẹ bưng đĩa tiết vào bếp, nói vọng ra :

— Thì con vuốt mắt cho nó đi.

Thiên rất quá nhưng cũng muốn lấy le với em, rụt rè tiến lại gần con gà đưa tay sờ vào đầu. Bỗng con gà giãy mạnh một cái làm cu cậu phi thân trở lại đúng chỗ cũ. Nha lại toe toét cái mồm ra :

— Lêu lêu anh Thiên sợ gà ê

..

Hai đứa đang chơi trò thầy công :

— Nhào, trúng rồi, cúi xuống làm ngựa đi.

Nha khom lưng cho Thiên ngồi lên :

— Gồm nặng quá. Cứ như bao gạo ấy.

Thiên cầm hai hòn gạch lên định thả đi, thì :

— Thiên, Nha ơi xuống bưng đồ lên cho mẹ đi.

Hai đứa sợ quá, Thiên nháy vội xuống tay cầm gạch đập bốp vào đầu Nha, tuy có sừng thật

THIÊN
5/67

nhưng nó vẫn nhịn đề chạy xuống bếp kịp anh.

— Mẹ đề con bung cho.

— Đề con trước nhé mẹ?

— Còn lâu nè, tao trước.

— Em trước.

Mẹ đang xắt thịt cũng phải dừng lại giảng hòa:

— Thôi được rồi, cho mỗi đứa bung một đĩa.

— Mà hôm nay tại sao lại làm nhiều thế hả mẹ?

— Hôm nay giỗ ông, con ạ. Nào đứa nào bung trước?

Hai đứa thì nhau dành, cãi cọ ầm ĩ, rốt cuộc Thiên vẫn phải đề Nha bung trước, nhường em một tí, mẹ nói. Nha hăm hờ, đi xăm xăm lên nhà.

— Ấy đi chậm chứ khéo không đồ hết. Mẹ dặn với theo.

— Đĩa sau đề Thiên bung cho công bằng.

Vừa đến bàn thờ chưa kịp đặt lên, nó đã la lớn:

— Chết rồi mẹ ơi.

— Gì vậy? — Tiếng mẹ vọng lên.

Thiên chạy xuống:

— Thạch sùng liếm thức ăn mẹ ơi.

— Thì đề một đĩa ở đấy trông.

— Mà lên trông đi — Thiên bảo em.

— Còn lâu nè còn anh được bung hả?

— Chứ sao.

— Khôn quá vậy, anh lên trông đi.

Mẹ điếc tai quá phải can hai đứa ra:

— Thôi mẹ đặt thế này: một đĩa đứng trông đến khi đĩa khác lên thì mới được xuống bung, đề đĩa kia trông.

— Vâng ạ.

Thịt chặt hết rồi, mẹ lo giúp chị bếp quán chả giò. Hai đứa bỏ cả bàn thờ không trông nữa, vây quanh chị bếp xem chị đập cua lấy thịt:

— Ngon quá hé Nha?

— Ừ, ngon là cái chắc.

Trông những thớ thịt mềm mọng, trắng trẻo xen lẫn những đường đỏ, ai cũng phải chảy nước bọt ra đầy mồm. Thiên rí tai Nha một lúc rồi hai đứa cùng ngồi xuống bên chị bếp. Nha bắt đầu hỏi lung tung:

— Chị đập có khó không?

— Thịt cua có mềm không? Ăn vào có độc không vậy? Chị ăn bao giờ chưa?.....

Chị bếp lo trả lời Nha không đề ý đến bàn tay lạnh lẽo của Thiên bốc gần hết thịt cua trong đĩa. Đến lúc cảm thấy đủ rồi, Thiên nháy Nha, hai đứa bỏ chạy lên nhà, không thềm hỏi vợ vẫn làm chi nữa...

— Mà 5 tao 10 là đúng rồi.

— Khôn dữ vậy? Anh 5 em 10 chứ.

— Mày là em tao mà đòi gì dữ vậy ?

— Chứ sao anh lấy nhiều hơn em ?

— Tao là anh mà.

Đang lo cãi nhau, mẹ đi lên lấy chanh bắt gặp. Thế là hai đứa chẳng được thít gì lại bị phạt đứng trông thạch sùng.....

.....Đồ ăn đã dọn ngay ngắn hết trên bàn thờ, hai anh em Thiên vẫn lăm lăm hai cây thước đứng trông. Mẹ cầm một bó hương cháy nghi ngút, mặc áo dài đi lên thấy vậy ngạc nhiên :

— Hai đứa làm gì vậy ? Lại chơi võ hiệp nữa hả ?

— Đâu có ạ, tụi con đập thạch sùng mà. Này chết nè. Chát, tiếng thước của Thiên đập mạnh xuống tủ, con thạch sùng nát bét ra trông phát khiếp. Mẹ la lớn :

— «Chời» ơi làm gì bần quá vậy ? Vứt nó đi mau.

Thiên cầm đuôi con thạch sùng đi ra cửa vứt vào thùng rác, rồi chạy vào la lớn :

— Nha ơi, tao vứt nó rồi đó.

Nha đưa một ngón tay lên miệng :

— Suuuytt !... Đề mẹ làm lễ chứ.

Thiên đứng khựng lại, yên lặng nhìn mẹ đang thành khẩn cầm bó hương khấn vái rồi cầm vào bình :

— Hai con ra lễ đi.

— Ơ lẽ bây giờ ạ ? Không đợi các bác đến sao mẹ ?

— Không con à, mình lễ trước.

Nói rồi mẹ đi lên lầu gọi chị bếp :

— Chị cầm hộ tôi mấy đĩa lên bàn thờ trên lầu.

Thiên ra trước bàn thờ đứng nghiêm chỉnh.

— Anh đứng sai rồi. Nha nói.

— Vậy chứ đứng làm sao ?

— Đứng theo em nè mới đúng điệu.

Vừa nói Nha vừa làm bộ điệu cho Thiên bắt chước. Bỗng Thiên reo lên :

— A ! Giò chả kìa. Lấy ăn đi Nha.

— Ừ lấy thì lấy.

Thiên loay hoay trèo lên cái ghế đầu :

— Thấp quá mày đỡ tao lên một tí đi.

Nha bước lại ôm đít Thiên đẩy lên :

— Lẹ đi, anh nặng như điện, mồi quá rồi.

— Chờ chút nào, thêm tí đi.

— Được chưa ?

Thiên đưa tay với đĩa giò :

— Sắp được rồi.

Bỗng có một tiếng quát làm cả hai giật mình :

— Hai đứa làm gì thế ! Ăn vụng hả ?

Thì ra mẹ đã thấy chúng làm gì rồi:

— Các con có biết làm như thế là hỗn với ông bà mắc tội sao? Rồi sau xuống Địa Ngục nhé?

Thiên hối hận lẫn sợ hãi hỏi mẹ:

— Bây giờ muốn khỏi tội thì làm sao hả mẹ?

— Các con lạy ông bà xin tha tội đi.

Hai đứa thì nhau chạy lại quì và lạy lạy lạy đề:

— Xin ông bà tha tội cho chúng cháu ạ ạ ạ.

Nhìn hai đứa lễ lên lễ xuống mẹ không khỏi bật cười: ngay lúc lúc ấy có tiếng gọi ngoài cổng:

— Hai cháu làm gì mà lại quì bắt ruồi trước bàn thờ thế kia?
— thì ra bác Khoa trai và gái cùng anh Thân đến.

Mẹ vội tha cho chúng đề ra tiếp khách, hai đứa chạy ra moi thùng rác khoe với anh Thân về chiến công... « giết thạch sùng ».

Trên bàn thờ, khung cảnh ông bà lung linh sau làn khói hương thơm, như mỉm cười về sự ngây thơ của hai đứa trẻ...

Nguyễn-Thế-Chiêu

Trình-Chi

XUÂN VỀ

Đông qua Xuân lại đẹp muôn màu,
Cụm liễu cành mai tốt biết bao !
Lác đác chim bay về tổ ấm,
Lúa thừa bướm lượn khắp đồng dào,
Trời xanh ngập nắng như mừng rờ
Đất đỏ tràn hoa tựa đón chào.
Xuân đến rạt rào muôn sức sống,
Xuân về dải nắng khắp vườn tao.

Yến-Giao-Phương

MÙA XUÂN

trong từng hơi thở ấm
chợt nghe mùa xuân qua
và nghe chừng vương vấn
mùa đông rồi bay xa

trời trở mình len lén
sợ mùa xuân trôi nhanh
không còn bầy chim én
bay trong vòm mây xanh

hương xuân về chầm chậm
bao phủ trên rừng cây
không gian tràn ước mộng.
trong lòng người ngất ngây

xuân dâng đầy cây lá
xuân nhuộm hồng tuổi hoa
có đàn chim bé nhỏ
cất tiếng hòa điệu ca.

Hoàng trần Lộ vi

MÁNH VƯỜN của BÉ

CÁNH THIỆP ĐẦU XUÂN

Mẹ ơi ! Xuân đã sang rồi,
Hoa mai vàng nở, bồi hồi đón xuân
Lòng con sung sướng vui mừng
Đón mùa xuân đến tung bừng mẹ ơi
Nhìn lên con thấy trên trời
Mây trôi, chim lượn trong đời đẹp sao.
Nàng xuân đã được đón chào
Về trên đất Việt, đi vào lòng con
Mẹ ơi ! Lời chúc tốt non
Con xin gửi mẹ cho tròn mùa xuân
Chúc mẹ năm mới thắm nhuần
Lòng thương con, mẹ vẫn thường giữ
mang.
Chúc mẹ trong dịp xuân sang.
Hưởng xuân vui vẻ, lệ hàng đừng rơi
Đầu xuân cánh thiệp mẹ ơi !
Con xin gửi mẹ những lời chúc xuân.

Thanh Thu

XUÂN VÀ BÉ

Bé ơi xuân đến đó rồi
Muôn ngàn hoa nở thắm môi bé hồng
Mùa xuân gió nhẹ lâng lâng
Này hoa tỉ muội trắng ngần xinh chưa
Thương hoa thương mấy cho vừa
Hái hoa tặng bé vui chưa cô nàng
Nắng xuân ôi thật rõ ràng
Nên cành mai thắm, thắm vàng cánh mai
Thương-Bích Như-Liên

HÁI THƠ

Nắng mới ươm hồng trên cánh môi.
Mùa Xuân nay chín tự lâu rồi
Sao tôi vẫn thấy khung trời lạnh
Như những tháng ngày sương gió rơi
..

Em bé còn ôm giấc ngủ thơ
Có hay xuân đến tự bao giờ ?
Phải chăng trong giấc mơ xuân ấy
Em thấy mình say với bướm hoa ?
..

Mẹ già tóc trắng diềm hoa cau
Vầng trán nhăn nheo nhuộm nét sầu
Tia mắt mẹ buồn như nắng hạ.
Đôi vành môi đỏ bỗng phai màu.
..

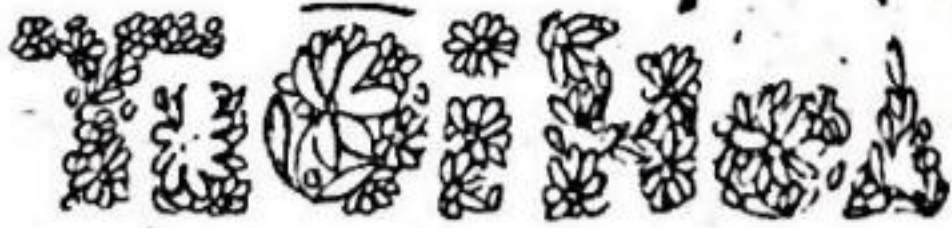
Nhìn rét đau thương của mẹ hiền
Và xem em ngủ giấc triền miên
Lòng tôi chợt muốn Xuân thôi đến.
Đề mẹ thôi già, em vẫn xinh.
..

Tôi sẽ nhìn em đề hái thơ
Cho quên những nỗi sầu vu vơ
Tôi đem dâng mẹ văn thơ trắng
Mẹ đọc xong rồi .. em thức mơ
..

Nét sầu lại nhuộm trên bờ mắt
Của mẹ ta già em thấy chưa ?
Hãy ngủ đi em say nữa nhé
Đề anh góp mộng dệt văn thơ.

Trình Chí

Vườn Thơ

QUYÊN-DI phụ trách

TRĂNG ĐÊM

Ánh sáng trăng thanh ngập phổ phương
Tỏa màu hy vọng xuống muôn phương
Nơi đây gác nhỏ chờ trăng khuyết,
Đẹp ánh trăng mờ soi cổ hương.

Tôi nhớ khi xưa những độ này
Mỗi mùa trăng đẹp mộng đời say.
Trăng quê huyền diệu trên bông lúa,
In bóng trăng vàng hương ngát ngây.

Có những đêm buồn trăng lên cao
Đón mây che khuất ánh trăng vào.
Không cho nhân thế màu trăng sáng,
Giữa trời tươi đẹp củi ngàn sao.

Rồi những chiều về trăng sáng lên.
Long lanh ánh mắt của niềm tin
Là trăng lãng bạc trời xanh biếc,
Soi bóng trăng tàn xuống nước đen.

Đêm nay trăng chiếu qua khe cửa,
Nhấn nhủ tôi về với xa xăm.
Cho tôi nhớ lại người muôn thuở,
Giờ chắc phai tàn giữa tháng năm.

Lê-dũng-Mỹ

(Văn nghệ Vùng Tuổi Ngọc)

CỎ TÍCH

Từ biết thơ bằng tơ với sương
Nên con chim bé hát trong vườn

Đem thơ dệt võng trời xuân mộng
Cho đám tơ trời dẫu dẫu sang.

Tơ rủ rê sương khói thật nhiều
Vào vườn chim bé đề đùa reo.
Ở đây vàng nắng đầy khung cửa
Chim hát bằng lời hoa gấm thêu.

Nhưng đến một chiều chim bỏ tổ
Cho bày tơ đại ngàn ngơ thương
Vùng sương khói cũ tìm nơi khác
Lối lạnh còn riêng lại mảnh vườn

Bầy tơ chấp cánh tìm chim bé
Bay khắp trời cao gọi nắng hiền
Cho đến một chiều chừng thấy lạnh,
Tơ trời làm bạn với chim Quyên.

Từ đó ngôi vườn xưa ảm lại.
Tơ trời lại rủ bướm hoa sang.
Lối xưa nắng ngợp hồn thơ đại
Còn cánh chim xưa lạnh gió ngàn...

Bay mãi chim tìm trời nguyệt bạch
Dệt bằng thơ với khói hương thơm
Mà đôi cánh rủ thời trăng mộng
Đánh mất trời thơ giữa hội trần

Chim vội quay về vườn bé cũ
Lạc đường bay đến một rừng hoang.
Có bà tiên đó, chao ! — hiền quá.
Tóc kết tơ vàng xiêm thủy ngân.

Chim chóc thưa rằng chim lạc lối.
Bà cười đưa nhẹ tới rừng thương.
Mở mắt chim nhìn — ngỡ ngác quá
Ừ nhỉ ! — vườn xưa hiện rõ ràng

Chim đứng nhìn sân ngọt nắng đào
Trong vườn hoa bướm đó xôn xao.
Có chim Quyên hát lời thương mến
Chim vội tung tăng vỗ cánh vào.

Từ đó ngôi vườn xưa đẹp mãi
Giọng cười thơ đại vút cao thêm
Muôn chim be bé về xây tổ
Vườn cũ bừng lên giọng hát hiền.

Quang Thi
(Nhóm thoại ca)

ĐÊM MƯA GÁC NHỎ

Gió lạnh đêm trường qua gác nhỏ
Trà khô buồn rụng tối liên ca
Con nằm trơ trọi trong phòng vắng
Chạnh nhớ mẹ hiền ở chốn xa.

Không biết Đông về mẹ lạnh chăng ?
Sao lâu chẳng thấy mẹ lên thăm ?
Khuya buồn, con nhớ mẹ nhiều lắm !
Nhớ lúc mẹ cười nghiêng bóng trăng...

Lòng mẹ thương con ngập bến bờ
Những ngày trọ học quá bơ vơ,
Con thêm hơi ấm trong tay mẹ
Và những nụ cười nuôi tuổi thơ.

Mưa lối truông nghèo, mưa ngã nghiêng
Mình con trong buổi tối triền miên
Mẹ ơi, xin mẹ về bên trẻ
Cho giấc mộng dài xanh mắt tiên...

Yên Lam Sơn Tử
(Văn nghệ MÂY TRỜI VIỆT)

TUỔI TRÊN MƯỜI

Tuổi trên-mười ! Tuổi trên mười !
Thơ ngây chấp cánh, nụ cười héo hon
Dở dang tuổi mộng chưa tròn
Tháp ngà vội bước, cung son tạ từ
Khi vui áo rách, suy tư
Mẹ đem khâu vá con thừ nhớ anh
Anh đi núi đỏ rừng xanh
Cho hoa môi thắm, cho làn áo què
Máu xươg non nước nhiều khê
Việt-Nam cao cả đi về hùng anh
Khi em dài tóc thắm xanh
Mùa xuân này đến tôi thành người
trai

Tồn đau sâu mộng miệt mãi
Tiếng yêu non nước u hoài tình ca
Khi em hồn hậu hát ca
Khi em biết thẹn người ta cợt đùa
Khi đông tôi đứng đợi mùa
Cho lòng đất mẹ bóng lúa mùa xuân
Thôi em cung nhạc băng khuâng
Đường tơ đẹp mãi mây tần tình yêu
Bây giờ nhiệt huyết triều dâng
Nhìn non nước đó đang cần hùng anh
Bàn tay trắng, mái tóc xanh
Mắt đen muôn thuở long lanh hận
thù

Đất trong đêm tối mịt mù
Mỗi người ngọn đuốc đem tù vớ toang
Tình thành theo cũng hoang mang
Thân thừ ra đó, hồn mòn giấc mơ
Giấc mơ chưa đến bao giờ
Xót trong khê mắt tôi ngờ thức
trưa !

Nhật-Tảo Yên Ba

(1) Đoạn giữa này phỏng tảo theo nhạc
phẩm « Tuổi trên mười » của giáo sư Hòa
Thanh.

HOA HẠNH-PHÚC

TIẾP TRANG 8

thấy bé Hòa bị mất đi là một hậu quả của sự giận nhau giữa anh chị và hơn nữa, anh chị giận nhau cũng chẳng có ích gì, chỉ làm hại cho con cái mà thôi.

Âm thanh ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục trôi lên :

— Sao, anh chị nghĩ thế nào ?

Hiền nghe ba lên tiếng trước :

— Thì chú nghĩ coi, tôi có giận và muốn má con Hiền ra đi hồi nào đâu ! Bằng chứng là tôi đã cố giữ bé Hòa ở lại với dụng ý là để cho bà ở lại (he), nhưng tại bà nhất quyết ra đi, nên tôi cũng không cản. Giờ chú bảo tôi nên làm hòa lại thì tôi vẫn sẵn sàng, chỉ còn chờ bà thôi.

Gọng bà Tính ngập ngừng :

— Còn tôi...ơ...thì...ơ...tùy ông.

Một tràng cười giòn dặc ý của chú Hùng vang lên :

— Thôi vậy là kể như xong hết rồi. “Ông bà” phải hứa là hòa thuận lại với nhau chắc chắn đó nghe.

Gọng chú Hùng vụt cao lên như réo gọi :

— Em à, má thằng Vĩnh !

Hiền ngạc nhiên, không hiểu chú Hùng gọi thím qua làm gì, cố lắng tai nghe. Chợt có tiếng kêu cùng một lượt của ông bà Tính :

— Ô ! Bé Hòa, con tôi !

Hiền giật nảy mình, đứng lên, vùng chạy nhanh ra phía trước. Ủa, bé Hòa sao lại ở trên tay thím Hùng ? Trong lúc đó, chú Hùng ôn tồn giải thích : — Vì thấy anh chị giận nhau

bỏ bé con cái, nên gia đình tôi mới nghĩ ra một cách là lên bắt cóc bé Hòa đi để cho anh chị hối hận về xum họp lại với nhau, chăm sóc các cháu. Chính vợ tôi đã ẵm bé Hòa lên nhà một người bà con ở Thủ Đức chơi, bữa nay mới về đó.

Hiền dụi mắt tưởng chừng như chiêm bao, nhào tới ôm chầm lấy bé Hòa hôn như mưa bắc. Thằng Lành không biết từ đâu chạy ù ra giành bé Hòa trên tay Hiền rồi cũng diễn lại động tác của Hiền lúc nãy. Chú thím Hùng liếc nhìn hai chị em Hiền, mỉm cười :

— Gặp lại bé Hòa, tụi nó mừng dữ ghê chưa ! Thôi, thưa anh chị, vợ chồng tôi xin phép được về.

Ông Tính nắm lấy tay chú Hùng siết một cái thật mạnh :

— Trời ơi, thật là chú thím tốt với gia đình tôi quá ! Ông này chúng tôi nguyện không bao giờ quên.

Bà Tính nói thêm :

— Tối nay, nếu chú thím có rảnh, xin mời cùng chúng tôi xem một xuất hát nhé !

— Dạ vâng. Chào anh chị.

Chú Hùng dứt lời, liền địu thím ra về. Hiền nhìn cha mẹ, thằng Lành, bé Hòa, đầu đầu cũng bắt gặp những đóa HOA HẠNH-PHÚC đang nở đều đặn trên những cánh môi đỏ thắm. Và như còn quên điều gì, Hiền vội quay ra nhìn trông theo cái bóng của vợ chồng người hàng xóm đang đi dần ra khung trời ngập nắng với đôi mắt mến-phục.

YÊN-LAM-SƠN-TỬ

Hộp thư Tuổi Hoa

Nguyễn Xuân Hiếu (Nha Trang) Muốn vào vườn thơ Tuổi Hoa cháu cứ gửi bài về cho các anh cai vườn là Quyên Di và Trinh Chí.

Jeannette Phi (Đalal) Chắc cháu buồn lắm vì chú chậm trả lời. Quả tình chú muốn trả lời hết mọi thư gửi về mà cố gắng lắm vẫn không sao thỏa mãn hết được. Quả ra mắt của cháu chú đã đọc rồi. Cứ tiếp tục cố gắng đi. Đừng vội nản nghe cháu

Hoàng Huỳnh Chynh (N.T) Đã ghi tên em vào G.H.T.H Chị Bích Thủy không còn đi học nữa. Trinh Chí vẫn còn.

Dương Bá Nam Bài của em, có thể đăng. Gắng chờ nhé.

Thu Trang (Huế) Bài của cháu, chú nhận đủ. Vì gia đình Tuổi Hoa đông vô kể nên thư từ bài vở rất nhiều. Có chậm trả lời hoặc chậm đăng đừng buồn nghe cháu H.K, Long được nhiều bạn gái muốn làm quen. Cháu ở Huế cùng nơi với Hương sao còn hỏi chú !

Trương Văn Minh (Phong Dinh) Muốn vào G.Đ.T.H. em chỉ cần ngỏ ý ấy trong thư cũng đủ. Bài gửi về Tòa soạn cứ cho vào bì hoặc phong lại, đề ngỏ, và chỉ phải dán 1đ50 tem.

Mai Dạ Thảo (N.T.) Tất cả các bài anh đều lần lượt đọc hết không bỏ bài nào. Anh nói lần lượt vì bài gửi về có cả chồng dày em ạ. Vớ được bài hay anh xếp riêng vào «Bài chờ đăng». Nhưng ác hại là chữ «chờ» đó. Vì số trang của Tuổi Hoa chỉ có hạn nên chờ hơi lâu. Ước gì Tuổi Hoa số nào cũng dày trang như số Xuân vừa rồi, em nhỉ

Trần Ngọc Liên (Q.N) Nếu cháu là gái thì mới có hồi âm của các bạn cháu muốn làm quen vì họ cũng là gái cả mà. Vì không đoán được cháu là trai hay gái nhưng chú cũng nhắn hộ cháu : Phương Vy (N.T) Kim Liên (Đ.L) có nhận được thư và hình của Liên không đấy ?

Phương Vy (N.T) Chú sẽ gửi số 61 về địa chỉ cháu yêu cầu. Chú trả lời 2 thắc mắc của cháu, nhưng phải bí mật đấy nhé. Cấm không được tía lia cái miệng đó nghe ! – Câu 1 : đúng ! Câu 2 : Hai anh cai vườn này hơn kém nhau chừng một vài tuổi. Chắc cháu cũng đoán được ai lớn hơn rồi.

Huỳnh Thanh Hùng (B.D) Hoan nghênh bút nhóm Duy Tân của các em. Bài đăng sẽ có báo biểu. Trường hợp muốn có nhuận bút nhớ ghi rõ trên đầu bài.

Thương Cẩm Vy (Huế) Anh không biết ở Huế có chỗ nào nhận đóng sách không. Nhưng em cứ lợi nhà sách L'Acceiul hỏi thử xem.

Trần Hữu Chiến (Đà Nẵng) Em có gửi 5đ. tem đề anh trả lời và luôn tiện em lấy lại 5 con tem đóng dấu ấy cho bộ sưu tập bưu hoa của em. Nhưng cuối thư em quên ghi địa chỉ, nên số tem của em anh vẫn để dành đây. Em cho địa chỉ anh sẽ gửi.

Em «Mừng huy» (N.T) Em không ghi tên hay bút hiệu ở cuối thư nên anh đành dùng cách nào vậy. Anh vốn đã gầy ốm, lại được em chúc cho ốm thêm vài ký nữa, thì chắc hết đọc thư và trả lời các em rồi ! Anh chưa đọc tới bài em.

Lê Dũng Mỹ (Sg) Đừng phiền sự chậm trễ của anh nhé. Anh nhầm hộ chú đây:
«Văn Nghệ Tuổi Trẻ» do Lê Dũng Mỹ chủ trương mong sự hợp tác của các bạn trong Gia đình Tuổi Hoa. Thư về 130 Lê Thánh Tôn Saigon.

Hồ Thị Tuyết Thu (Huế) Các số Tuổi Hoa em cần, Tòa soạn còn đủ, chỉ thiếu có số 25 và 31. Em có thể gửi thư kèm bưu phiếu cho Ô. Trần Văn Vũ quản lý Tuổi Hoa sẽ gửi cho em.

Tương Ngẫu (Huế) Lâu lắm không nhận được bài mới của em. Vì bài gửi Tuổi Hoa rất nhiều bài khá được xếp vào chỗ «chờ đăng» nên không ra hên được.

Vi Bằng (Sg) Cháu muốn làm quen với ai ở Huế, Dalat, Nha Trang trong gia đình T. Hoa? Có thư của cháu gửi làm quen với người ấy chú mới chuyển được chứ. Tuổi cháu đang đẹp. Tuổi Hoa mà lý.

Nguyễn Văn Hoàng (Đ.N) Tuổi Hoa từ số 40 trở về sau ở Tòa soạn còn lại một ít. Nếu em cần, cứ gửi tiền cho ông Trần Văn Vũ quản lý báo Tuổi Hoa.

Cát Phương (Qui Nhơn) Bây giờ chú mới trả lời cháu đây! Thư đề từ năm 1966 lận! Chú mừng cho cháu đã tập sự cái nghề cao quý ấy. Chú cũng muốn loạt bài «Thủy của Ba» chiếm một góc thường xuyên trên T.H. nên nếu có thể, cháu cho chú địa chỉ của ba cháu nhé.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

Trần Văn Thạch, Huyền Thy họa My, Phong Hằng (2), Vũ Uyên. Kiều Nhi, Phi Văn Ngọc, Nguyễn Xuân, Thương Tâm, Ánh Triều Dương, Vũ Tương Như; Nguyễn Thị Nghê Ta. HKKH, Lê Thanh Hà (6), Bích Thảo, Trần Trọng Thành và Ngô Đình Quý, Lê Xuân Quân, Tôn Thất Nguyễn Sơn. Huyền Linh Việt, Vũ Đình (3), Hoài Mộng Thiên Thái, Hà Linh Giang, (2) Lê Lát Mỹ, Nguyễn Thị Nhung, Hạnh Thế Phong, Duy Uyên, Giáng Hương, Hà Thu Thủy, Thơ Thơ Kiều Mẫu, Thi Loan (3), Chó Con, Kiều Miên, S Trùng Dương, Phương Dung, Mai Ly, Hồng Tĩnh, Dương Xuân Bảo, Dạ Trường, Đặng Thị Thu Ba, Thùy Pétrus Ký, Sương Lệ Hà, Tuyết Mai, Diệu Thi, T2 Đỗ Hải Tâm (2), T2 Hàn Mặc Lệ, Hoài Thảo, Trần Bình Lành, Nguyễn Văn Thống, Trần Thị Thanh Thu, Khiêm Quyên gia Kiêm, Mộng Hoài Hương, Phương Thảo, Duy Thanh, Hải Âu, Tâm Hiếu, Tiến Nam, Trần Anh Tuấn, Oanh Vỹ (2), Tuyết Quỳnh như Nam, Đắc Phước, Ái Ngọc Tâm, Vũ Văn Quyền Ánh Triều Dương, Thương Nhã Đoàn, Sương Lệ Hà, T.T. Quỳnh Mỹ Phương Mi Mi, Lê Thị Mộng Huyền, Nguyễn Tam Liên, Huyền Phương, Huỳnh Thái, Đồng Thảo, Trang Thảo, Lý Hương, Hương Thiện Hảo, Trần Thị Lệ Hằng, Lạc Thư Hà Phương Ký, Phong Hằng, Huyền Nhung Trần Ngọc Long, Quốc Hùng, Vũ Chính (2), Thương Hoài Châu, Huyền Thy họa My, Thư Nhật Thu,, Phan Cảnh Ngữ, Mễ Khuê, Xuân Dung Chó Con,

VƯỜN THƠ TUỔI-HOA

Đã nhận được thi phẩm của các bạn:

Nguyễn Văn Thi (2) Huỳnh Phương, Hoàng Huyền Chynh (5), KH Thy Hải Đạo, Jeannette Phi, Xuân Mai Hương, Bát nhóm Trang (22), Hoa cỏ may (7) Ngô Hàn Giang Tử, Ngọc Quỳnh Giao, Trần Xuân Lộc, B Thanh, Phiêu Linh Tử, Vũ Tự (9), Bạch Chi Uyên Chi (4) Yên Lam Sơn Tử (3) Hoài Thu, Lam Mộng Huyền, Vũ Quân (5), Hoa Văn (4) Cát Sáu Bảy, Dương H Ngọc (3) Đoàn Nam Chi (2) Đình Kiên (2) Hoài An (5), Nguyễn Minh Minh Nguyễn Thị Thanh Trang, Mai Kim Yên, Nghiêm Lệ Quang (3), Trần Thị Thanh Thu (4), Kiều Thanh (6), Tuấn Kim (5) Thương Trinh Trang Nguyễn Văn Hải (4) Khắc Thụ (3) Diệp Tứ Lan (4) Thế Hùng (3) Nguyễn Đức Ký (2) (2), Thiện Kim (3), Đỗ Thị Kim Hoa (2) Đỗ Tư Long (6) Hoàng Linh Vi (2)

MÀNH VƯỜN CỦA BÊ

Bùi vĩnh Phúc (2), Hoàng diễm Hạnh, Trần thị Đỗ Lý, Thương viết Hưng, Trần xuân Lộc (3), Hoài minh Phương, Đặng quốc Huy, Lương Tri, Vũ Khuê Huyền (2), Hải Tâm (2), Thanh Vân T3, Bé Tư (Đặng thái Bảo), Đỗ Tư Long (4), Oanh Vi (2), Bút nhóm TRANG (9), Diệp minh Tâm, Bùi vĩnh Phúc, Lê rình (4), Vi Vu (Giáng Thúy), Thanh Thu (2), Sương lệ Hà Minh Hương, Quỳnh Mỹ, Trương đình Hùng, Vũ Quân (5), Vũ Uyên (4), Đỗ thị Kim Hoa (2), Thụy lan Trang (11), Thanh, Thục Quyên, Phương Vy (2), Mai dạ Thảo (2) Nguyễn thị thụy Vân, Phong Hăng (4), Mai Hương (4), Châu Hà (2) Phương Nhung, Hoàng thanh Vân (Hoa mùa Xuân) Mỹ lệ Linh (3), Thu hoàng Hạnh

GIA ĐÌNH TUỔI HOA

Phong Hăng, Thương Tâm, Phạm diệu Hồng, Nguyễn minh Tâm, Nguyễn thị nghĩa, Lưu thị Hoàng nhi, Nguyễn quang Khanh, Hoàng Oanh và bút nhóm Cao nguyên, Anh Tử, Quốc Hùng, Lê thị Kiều Miên, Dương xuân Bảo, Trần trọng Khoa, Hoài thảo, T2 Đỗ hải Tâm, Vũ Uyên, Mộng Trinh, Hàng thùy Dương, bút nhóm Rừng Xanh, Ngô thị Minh Hương, Nguyễn hữu Tâm, Trần quốc Đạt, Trần thị Kim anh, Thương nhà Đoàn, Lê mạnh Trường Nguyễn thị Hoài thu, Khami, Ngọc Huỳnh Ca, Nguyễn thị Kim Anh, Xuân Dung, Hoài linh Trang Vũ, Thanh Phát,

GIẢI ĐÁP : AI LÀ THỦ PHẠM (số 64)

Chính thư ký Lãng đã ăn cắp sổ tiền của ông Linh (chủ tiệm đồng hồ) xét hình thứ 3 trang 43 ta thấy : trên đồng giây tờ bị lực tung có 1 cái khuy cài tay áo (manchette) hình chữ nhật.

Trong số 4 người bị tình nghi :

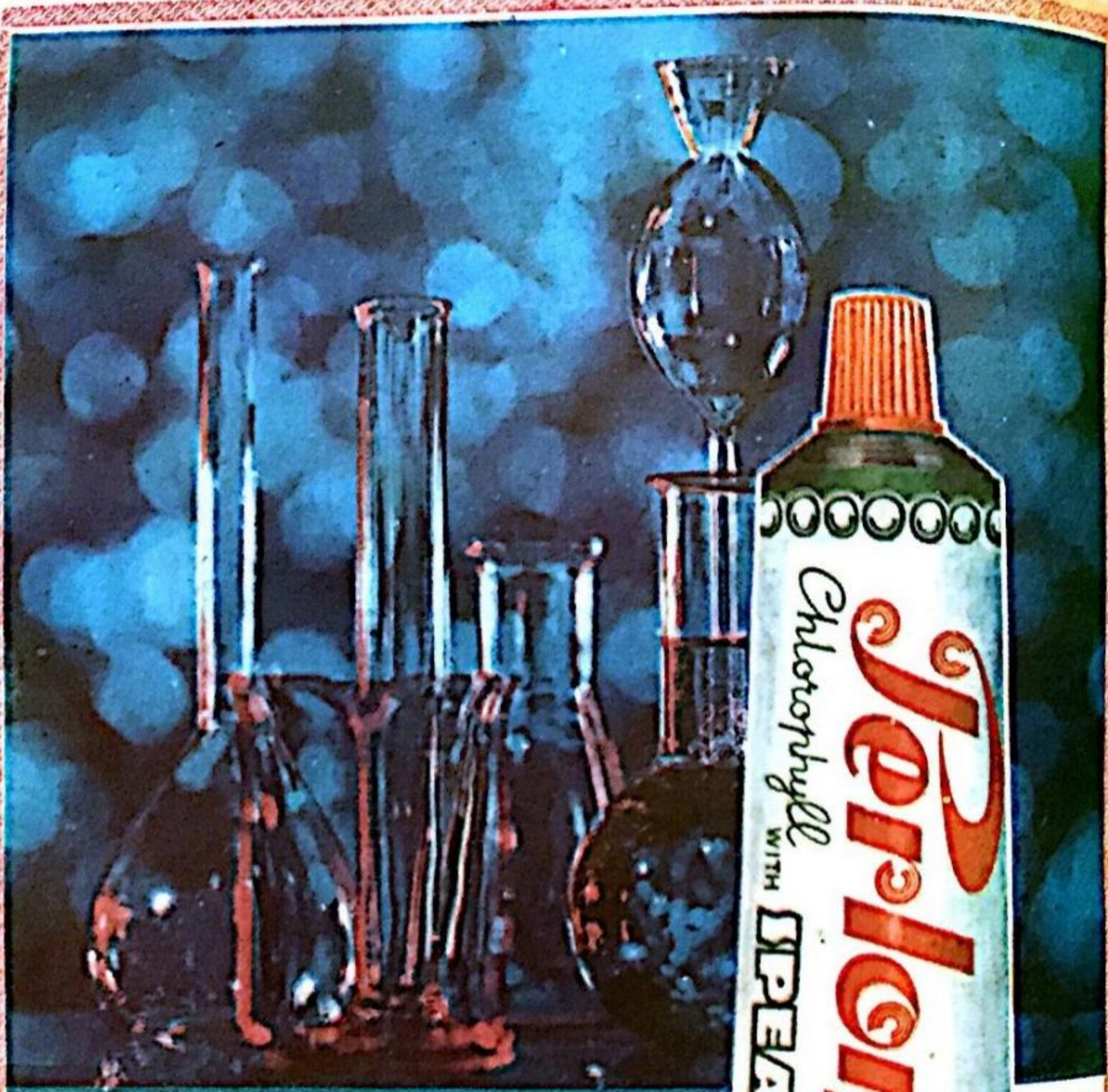
- Ông Minh (chủ quán) mặc áo tay sẵn cao.
- Người phát thơ mặc áo có manchette hình tròn (hình thứ 6 trang 45)
- Ông Bá mặc có manchette hình bầu dục (hình thứ 1 trang 47)

Còn Lãng : tay áo phải không có manchette (hình thứ 1 trang 48) tay áo trái có manchette hình chữ nhật (hình thứ 2 trang 48) vậy chính manchette rơi trong phòng Ông Linh là của Lãng đánh rơi trong khi lục tiền.

DANH SÁCH CÁC BẠN ĐÁP TRÚNG :

• PHẠM VĂN KHANG • MAI VIỆT SƠN CHÂU • VÔ THỊ NGỌC HOA • NGUYỄN THỊ XUÂN ĐÀO • NGUYỄN MẠNH KHÔI • PHÙNG-NGỌC-BẢO • VŨ-NGỌC-LINH • NGUYỄN PHI PHƯƠNG • VŨ THỊ THU • LẠI-PHƯỚC-NAM • PHẠM HỮU DƯƠNG • NGUYỄN QUANG MINH • CÔ VĂN HƯƠNG • LÊ HOÀNG PHÚC KHÁNH • Ông VŨ ĐÌNH CHÂU • TRẦN ĐÌNH DẠT.

- Khi gửi giải đáp **Tranh đồ Bạch Liên** trở lại thám tử, nhớ cắt phiếu này kèm theo mới hợp lệ →

vòng quanh thế giới!

Để phục vụ sức khỏe bộ răng, những nguyên liệu mới mẻ,
tinh vi và hữu hiệu nhất ở khắp năm châu
đều được tập trung trong THUỐC ĐÁNH RĂNG

Jolion

VN EXPRESS

GIÁ 7 đồng